

لہ نری پھر لس ورخی

ناول

Ketabton.com

ڈاکٹر عتیق اللہ (ژمن)

ڈاکٹر عتیق اللہ (ژمن)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دليکوال خبري:

لومړي ټولو لوستونکو او بيا هغه کسانو ته چې مينه
جذبه ژور احساسات په ځان او خپل الله تعالي باور
لرونکي وي ورپسې ددي ناول ټولو مينه والو ته
دزړه له کومې سلامونه وړاندې کوم خداي دي
وکړي چې په هر حال کي ياست روغ رمت او
خوشحاله و اوسي.

ډير خوښ يم چې د خپل عمر په نسبت مي دا دريم
کتاب ناول د (د نړۍ نه بهر لس ورځې) په ډيره
مينه بشپړ کړي او د گرانو لوستونکي لپاره مي ځيني
پيغامونه او هدفونه په نښه کړي دي خداي ډي وکړي
چې خپل اخذ ورڅخه وکړي.

زما نور دوه ناولونه هم دي که چيري مو لوستي نه
وي نو هغه هم درسره ولولئ انشاالله چې وخت به مو

ضايع نكړي او د خپل خوښۍ ناول به مو موندلي
وي.

لومړي ناحقه سزا ناول
دوهم لار ورکۍ ځوان ناول
درېم دنړي نه بهر لس ورځې

ستاسي د تشويق په هيله
ډاکټر عتيق الله ژمن 🥰

د ناول موخه (هدف)

د دې ناول ژوره موخه دا ده چې د انسان د ژوند، مینې، زړورتیا، او باور واقعي ارزښتونه روښانه کړي. دا کیسه موږ ته ښيي چې کله انسان له ستونزو، خطرونو، او له خپل حقیقت څخه د لرې والي سره مخ شي، نو یوازې مینه، قوي اراده، او توکل دی چې کولی شي هغه له بدمرغيو وژغوري او د خوشحالی لوري ته یې راوړي.

دا ناول دا پیغام لري چې ژوند د لنډو خو ډېر ژورو شپږو مجموعه ده، او کله چې ریښتینې مینه، اخلاص او فزیکي او روحاني نږدېوالی یو له بله سره یوځای شي، نو انسان د دنیا له هر نعمت نه غني کیږي.

دا ناول غواړي لوستونکي ته دا احساس ورکړي چې:

ريښتيني مينه يوازي د خبرو او وعدو نه ده، بلکې
هغه وخت معنا پيدا کوي چې انسان د خپل محبوب
لپاره له خطرې تېر شي.

زړورتيا د فزيکي جگړې نوم نه دی، بلکې د مينې د
ژغورلو، د ژوند د ارزښتونو د ساتلو، او د خپل
وجدان د پيروي کولو ځواک دی.

باور د هرې سختې لارې ملگری دی. که پر خدای
باور ولرو، که پر خپل محبوب باور ولرو، که پر
خپل تصميم باور ولرو، دا باورونه زموږ د کاميابۍ
دروازې خلاصوي.

ژوند تر هر څه زيات د لحظو او شېبو قدر غواړي.
کله چې انسان د خپل ژوند ارزښت وپيژني، نو

پوهیږي چې هره شېبه باید د مینې، وفادارۍ او
اخلاص سره تېره شي.

دا ناول د مینې، احساس، قربانۍ، روحاني نږدېوالي،
او د انسان د دننیو او بیروني سفرونو ښایسته امتزاج
دی.

دا ناول دا راښيي چې:

کله ناکله موږ له دنیا څخه بهر نه ځو، بلکې زموږ د
مینې او احساساتو سفرونه موږ ته داسې احساس
راکوي لکه له دنیا څخه بهر چې یو.

(متن)

• لومړۍ ورځ

د کابل په ښار کې د ژمي د موسم آخري میاشت وه. د واورې کوچني ذرات به په سړک باندې ځان اچاوه او یخ هم ورځ په ورځ له زغملو وتی.

یو تور موټر له گڼې گونې څخه تیر شو او یوه ښایسته او عصري جوړ کور ته ودرېد. له موټر څخه یو ښکلی ځوان چې توري عینکې یې وهلې وې، بوتونه یې په پښو، رسمي لباس، خریل شوي ږیره، د کور لور ته روان و. خپل لاسي راډو ساعت ته به یې بار بار کتل او د وارخطایي نښې یې له ورايه ښکارېدلې.

د یوې کوتې دروازه یې ټک ټک کړه. له هغې خوا ورته غږ وشو:

"صبر وکړه، جامې مې لا تر اوسه نه دي اغوستي!"

خوان چې جميل نومېده، وويل:

"بناغلي انس! اوس هم ناوخته ده، کېدای شي موږ پرواز له لاسه ورکړو."

"سمه ده، همدا اوس درځم."

انس چې دنګه ونه، جګ قد، پراخ ځيګر، ورين تندۍ، او د بنو اخلاقو څښتن يو تاجر و، اوس يې غوښتل چې د يوې غونډې لپاره له هېواده بهر د تړون په موخه لاړ شي.

په ډېره بېړه يې جامې واغوستې او خپل اړين شيان يې واخيستل. جميل چې رسمي همکار او سکرتر يې و، هم ورسره روان شو.

په لاره کې انس وویل: "هوا خو خرابه ده، خدای دې وکړي چې کومه ستونزه پېښه نه شي."

جمیل وویل: "بناغلي، که ستونزه پېښېدونکې وای، نو اوس به یې د پرواز د ځنډېدو خبر راکړی وای. ان شاءالله چې هېڅ نه پېښېږي او موږ به دا بريالی سفر پای ته رسوو."

تر نیم ساعت مزل وروسته هوايي ډگر ته ورسېدل.
خوشبختانه، پرواز یې له لاسه ورنکړ او پر خپل وخت ورسېدل.

انس او جمیل دواړه ډېر خوشحال شول، ځکه دا د دوی لپاره یو له ګټو څخه ډک تړون و چې باید ځان ورته رسولی وای.

په الوتکه کې کیناستل، جمیل د کرکۍ څنګ ته او انس د جمیل څنګ ته. دواړو د یو بل په مخ کې د خوشحالی او کامیابۍ څرک لیده.

په الوتکه کې ډول ډول مسافرین ول، ځینې امریکایان، ځینې عربان، ترکان، پاکستانیان او افغانان هم ول، چې هر یو د بېلې موخې لپاره له هېواده بهر روان وو.

په دې وخت کې چې الوتکه ډکه شوه، یوه کورنۍ الوتکې ته راغله چې د انس خواته روانه وه. په دې کورنۍ کې یوه ځوانه نجلۍ، یو سپین ږیری سړی، او دوه نور ځوانان وو.

نجلۍ راغله، د خپلې کرسې نمبر او ټکټ یې وکتل او د انس د څنګ کرسې ته کښېناسته.

نجلۍ سره له دې چې افغانه معلومېده، خو د اروپایي ښکلا نه یې هېڅ کمښت نه درلود. سره له دې چې اسلامي حجاب یې کړی و، خو یوازې یې لاسونه، سترګې او د پښو پنجه ښکاره وه.

انس سره له دې چې یو لوی تاجر او د ډېرې شتمنۍ خاوند و، خو له انجونو څخه ډېر لیرې گرځېده. همدا یې د

برياليتوب يو راز باله او خپلو همکارانو ته به يې تل ويل: "د
بنځو، شرابو او نورو بې گټې کارونو څخه ليرې وگرځئ، نو
تاسو به هم زما په څېر لاس ته راوړنې ولرئ."

انس نجلۍ ته خاص اهميت ورنکړ.

د پرواز وخت شو، ټولو مسافرو ته لارښوونې وشوې. الوتکه
حرکت وکړه او مخامخ روانه شوه.

کله چې الوتکه پورته شوه، هغو مسافرو چې دا يې لومړۍ
ځل و چې په الوتکه کې سفر کوي، ټول ووېرېدل، چې د هغو
له جملې څخه د انس د څنگ نجلۍ هم وه.

هغې له وېرې خپل لاس د انس په لاس تکیه کړ.

انس هغې ته وکتل، نجلۍ خپلې غټې سترگې پټې کړې وې او
لاسونه يې ټينگ نيولي وو.

انس پوه شو چې نجلۍ وپېرېدلې ده.

کله چې دا حالت تېر شو، انس ورو ورو خپل لاس د نجلۍ له لاسه خلاص کړ او خپل لور ته يې کش کړ.

نجلۍ هم د انس دې حرکت ته متوجه شوه، ورو يې وويل:

"وبخښه! زما هېڅ پام نه و چې لاس مې نيولی دی."

انس پرته له دې چې يوه خوږه مسکا وکړي، نور يې هېڅ ونه ويل. جميل ته يې وکتل چې هغه د کړکۍ له لارې ښکته گوري او د ښکلو منظرو ننداره کوي.
جميله،

تا بايد د هر څه پوره چمتووالی نيولی وی، ځکه زه هلته هېڅ تېروتنه نه غواړم.

— بلکل، بناغلي! څنگه چې تاسو غواړئ، همداسې به وشي.

انس په خپلو فکرونو کې ډوب ناست و او خپل راتلونکي پلانونه یې تنظیمول.

الوتکه هم خپله لاره لندوله او په خورا سرعت سره یې الوتنه کوله.

انس خپل چپ غوړ ته د یوه شي آواز محسوس کړ. هغه څنګ ته وکتل. هغه انجلۍ ناسته وه، چې د چپس یوه قطۍ ورسره وه. کله به چې چپس یې د خوړلو لپاره له قطۍ نه رالېسته، قطۍ به یو ډول آواز کاوه. انس هېڅ ونه ویل.

خو انجلۍ په شرمېدلي لهجه او خفه آواز ورته وویل:

— آیا تاسو چپس خوړئ؟

— نه مننه، زه يې نه خورم، تاسو يې وخورئ.

په همدې خبرو کې وو چې ناڅاپه د خطر زنگ ووهل شو.
په ټولې الوتکې کې داسې څوک پاتې نه شو چې د وېرې
احساس دې ونه کړي.

په سپيکر کې همدا غږونه اورېدل کېدل:
— "لطفاً ځانونه محکم کړئ، د قمر بندونه مو خلاص نه
کړئ!"

مسافرو شور جوړ کړ، ځينو خو سترې سترې چيغې ووهلې.

په مسافرو کې د ډول ډول دينونو پيروان وو.

چا به ويل: "ای مري بگوان!"

چا به ويل: "يا الله!"

او ځينو خو له وېرې چپ ناست وو.

الوتکه یوې او بلې خواته کږه وېره شوه، آواز یې هم بدل شو،
او لږ وروسته الوتکه مخامخ د ځمکې پر لور روانه شوه.

د انس څنگ ته انجلۍ او جمیل دواړو چیغې وهلې، حتی
جمیل خو له وېرې انس ټینگ نیولی و.

انس، سره له دې چې مخکې له داسې حالت سره نه و مخ
شوی، بیا هم د نورو کسانو په پرتله ډېر زیور ناست و.
خو په زړه کې یې ویل: "زه به داسې ژر نه مړ کېږم. زما
ډېرې هیلې او ارمانونه پاتې دي. زما عمر خو لا اوس پنځه
وېشت کاله دی..."

بیا یې الله ج ته توکل وکړ، سترگې یې پټې کړې او له ځانه
سره یې وویل:

"یا الله! اوس نو یوازي ته مرسته کولی شې!"

الوتکه بيخي ځمکې ته نژدې وه چې ناڅاپه يو ستر آواز
واورېدل شو.

کلکينونه مات شول، د مسافرو بستې او بيکونه بنکته ولوېدل،
او اوبه الوتکې ته داخلي شوې.

انس ژر خپل قمر بند خلاص کړ او جميل ته يې هم د دې کار
وويل. جميل هم خپل قمر بند خلاص کړ.
انس په لوړ آواز وويل: "ټول کسان قمر بندونه خلاص کړئ
او د الوتکې نه ووځئ!"

په څو شيبو کې الوتکه له اوبو ډکه شوه. ځينې خلک لا هم په
څوکۍ بند پاتې وو، خو ځينو بيا ځان له الوتکې نه وباسه.

انس د جميل لاس ونيو، خو د جميل پښه د څوکۍ لاندې
راگير شوې وه. اوبه هم تر سينه پورې رسېدلې وې، لږ پاتې

و چې دواړه د اوبو لاندې شي. خو په هماغه شېبه د جميل پښه خلاصه شوه، دواړه د دروازي په لور په اوبو کې تېرېدل.

خو لاره ډېره تنگه وه، ځکه الوتکه اوس تقريبا اویا سلنه له اوبو ډکه شوې وه. د چټ او اوبو تر منځ یواځې لږ فاصله پاتې وه، چې دواړه د ډېرو ستونزو سره تېرېدل.

دروازې ته نژدې شول، که گوري یوه انجلۍ په اوبو کې ښکته پورته کړي او د غټ غټ چیغو سره د مرستې غږونه کوي.

جميل له الوتکې ووته، خو انس ځان انجلۍ ته ورساوه. هغه یې په خپله غېږه کې ونيوله داسې چې د انجلۍ سینه د انس له سینې سره کلکه ونښته. دواړو د یو بل د بدن تودوخه احساسوله، خو دا ځای د داسې احساس ځای نه و.

دلته هر څوک یوازې ځان ژغورلو ته لگيا وو، بل چا ته یې نه کتل.

انجلۍ هم هېڅ ونه ویل، یوازې د مرستې په تمه یې انس سخت نیولی و. انس هم په اسانۍ سره هغه له الوتکې وباسه.

د دوی خوشبختي دا وه چې الوتکه داسې ځای لوېدلې وه چې شاوخوا ډبرین قمرونه او د جزیرې په څېر ټوټې وې.

ټول خلک د اوبو په منځ کې لامبېدلو، هر څوک یوې یا بلې خوا ته روان وو. ځینو خو لامبو نه وه زده، هغوي لږ لږ پرتکونه وهل، خو وروسته اوبو لاندې کړل. دومره اوبه به یې وڅښلې چې د ټول عمر لپاره به یې بس وای.

انس، جمیل او هغه انجلۍ ځانونه یوې ډبرې ته ورسول. انجلۍ هم د توخې او ژړا تر منځ وه، جمیل خو له وېرې هېڅ پش ولاړ و، هېڅ یې نه ویل.

آسمان وريځې نيولې و، سخت باد هم و.

هغوی چې له اوبو وتلي وو، اوس ساړه ونيول. دا باد ډېر سور او تېز و، چا نه شو زغملی.

انجلۍ له یخ نه ریردېده، اوبنکې یې د اوبو سره ګډې شوې وې. په ژړا یې وویل: "زما خاوند، ورور، او پلار مې چېرې دي؟"

بیا یې د اوبو لور ته منډه کړه.

انس له لاسه ونيوه، ورته ویې ویل: "صبر وکړه، هغوی به ځانونه وژغوري."

خو انجلۍ له هیلې ډکه لهجه کې ورته وویل: "ته یې له اوبو راوباسه، هیله کوم، وژغوره یې! که نه، هغه به غرق شي!"

انس ورته وویل: "سمه ده، زه به هڅه کوم. خو ته دلته پاتې شه."

بيا يې جميل ته مخ وړاوه: "جميله! ته به له دې سره وي، پام پرې کوه! زه ژر بيرته راحم."

جميل سر بنکته پورته کړ، خپل کوټ يا بالاپوش يې په انجلۍ واچاوه، که څه هم هغه هم لوند و.

مازيگر و، لمر د سمندر شاته د ځان پټولو په حال کې و...

انس په اوبو کې يوه او بله خوا نارې وهلې، خو هېچا يې آواز وانورېد. تر ډېرو هڅو وروسته بېرته له اوبو راووته او نا هيلۍ د نجلۍ لور ته راغی. دا هغه وخت و چې د شپې تياره تازه خپره شوې وه او د لمر ځلا يې ځای د سپوږمۍ کمزورې رڼا ته پرې ايښی و.

نجلۍ چې له لرې انس وليد، نو ناڅاپه يې چيغې او فريادونه وکړل او په ډېر حسرت يې ژړل.

انس او جميل دواړو هڅه کوله چې د صبر او زغم خبرې ورته وکړي، خو د نجلۍ اوبښکې لکه د فواري يو پر بل پسې تويېدې.

انس وويل:

«اوس ماښام شو، تلفونونه هم لامده شوي دي او دلته د شبکې سيگنال هم نشته. بايد دا شپه همدلته تېره کړو، سبا به بله خوا ته لاړ شو.»

سپوږمۍ او ستوري د تيارو واکمني ماته کړې وه، هر څه د دې ډبرينو غونډيو په منځ کې روښانه ښکارېدل. خو دلته يخ شديد و، داسې څه يې نه لرل چې د دې سړې هوا مخه پرې ونيسي.

د يخ سره سره لوړې هم دوی ته د وېرې احساس ورکاوه، ځکه دلته يوازي ډبرې او اوبه وې، نور هېڅ نه.

له لري د ليوانو او سپيو غيا اورېدل کېده چې نور هم ويره او وحشت خپرېده او د دوی پر زړونو يې اغېزه کوله.

انس وويل:

«مور درې واړه ستړي يو، يخ هم ډېر دی. راحۍ چې دلته د
ډېرو په منځ کې يو خوندي حای پيدا کړو او همدلته ویده
شو.»

خو جميل او نجلۍ هېڅ ونه ويل، داسې ښکارېده لکه چې د
انس خبره يې نه وي اورېدلې.

نجلۍ وويل:

«زه خپله کورنۍ غواړم! زه دلته نه پاتې کېږم، زه غواړم د
خپل پلار او ورور غېږې ته حان ورسوم.»

جميل په لږزانده غږ وويل:

«ستا خبره سمه ده، خو اوس هېڅ نه شي کېدای. مور نه
پوهېږو چې هلته به څه راته مخ ته شي. د انس خبره قبوله
کړه او زموږ سره پاتې شه، د ژوندي پاتې کېدو چانس شته.»

نجلی لږ فکر وکړ، بیا یې وویل:

«سمه ده، خو زه به چېرې ویده شم؟»

انس وویل:

«راځه، یو ځای به په ګډه پیدا کړو چې خوندي وي او له هېڅ خطر سره مخ نه شو.»

دری واړه د غونډیو او درو په منځ کې روان وو.

یخ باد د نجلی ورېښمین وینستان یوه او بله خوا اړول، د نجلی زامنې د یخ له امله کړپ، کړپ کول، خو څه یې نه ویل.

بیا یې یو ځای پیدا کړ چې د سیند په غاړه و.

ډېرې ډېرې لوړې وې او په منځ کې یې یو خالي ځای و. همدا ځای یې د شنبډو لپاره مناسب وبله.

جمیل د انس څنګ ته ځملاست او خپل بالاپوش یې په ځان واچوه.

انس هم داسې وکړل، خو نجلۍ لا هم ناسته وه او تر ډېرې
مودې پورې يې دواړو ته کتل.
هغوی ویده وو.

بنایي نجلۍ فکر کاوه که چېرې د دوی ترڅنګ ویده شي،
انساني جذبه به يې راویننه شي او خدای مه کړه چې څه
ناوړه پېښه رامنځته نه شي.

په همدې فکرونو کې غرقه وه، خو آخر يې زړه ورته وویل
چې د انس څنګ ته لاړه شه او هلته ورسره په یوه بستر کې
ویده شه.

نجلۍ هم ورغله او د انس څنګ ته ځملاسته، خو انس ویده و
او له هېڅ شي خبر نه و.

د شپې دریمه برخه وه چې انس سترګې وغړولې، خو
سترګې يې همداسې رډې پاتې شوې.

نجلۍ انس په غېږ کې نیولې و، وینستان یې د انس پر سینه
خواره واره وو.
انس فکر وکړ، ښايي نجلۍ دا کار د یخ له امله کړی وي او
له ځانه ناخبره وي.

خو انس هم انسان و. تر دې دمه هېڅکله دومره نېردي له
نجلۍ سره نه و شوی.
ډول ډول فکرونه یې ذهن ته راغلل، خو ځان یې کنټرول
کړ، د نجلۍ د نرم بدن پر ځای یې یوازې د هغې د وینستانو
خوشبويي احساس کړه او بیا یې سترګې پټې کړې.

• دوهمه ورځ

د سهار لمر راوخوت. لومړی څوک چې سترګې یې خلاصې
کړې، هغه جمیل و.
ده په نورو ملګرو غږ وکړ او هغوی هم له خوبه راپاڅېدل.
انس چې لا یې سترګې له خوبه نیمې پټې وې، ورو ورو یې د

لمر د وړانگو تودوخه احساس کړه. کله چې یې سترگې پټې له خوبه خلاصې کړې، د یوې ښکلې منظري ننداره یې وکړه.

لمر تازه د سیند له شانه راختلی و، هوا سره او د آسمان لويديځ لور ته یوه غټه، توره، طوفاني وريځ ښکاره کېده. دا وريځ د هر لیدونکي زړونه اندېښمنول.

انس وویل:

"موږ باید ژر د نورو کسانو سره یوځای شو، یا لږ تر لږه د ښار خدماتو ته ځان ورسوو."

ناڅاپه د یوې انجلۍ چيغه پورته شوه:

"څوک یې؟ څوک یې؟!"

انس ژر د هغې خواته منډه کړه. انجلۍ یوې خوا ته ګوته نیوله. د هغې خوا یو ګڼ ځنګل و چې د سیند له غاړې څو کیلومتره لرې پروت و.

انس پوښتنه وکړه: "څه وشول؟"

انجلۍ بېړه سره وويل: "ما يو سړی وليد، هغه د ځنگل خواته روان و!"

انس وويل: "موږ بايد هغه پسې ورشو، شايد هغه هم د همدې الوتکې مسافر وي."

جميل ورغبرگه کړه: "ته څنگه پوهېږي چې هغه هم مسافر دی؟"

انس وخنډل: "بی عقله! دلته نور څوک کېدای شي؟"

دری واړه د ځنگل په لور په بېړه روان شول. کله چې ځنگل ته ورسیدل، شنه لوی ونې، لوړ لوړ ډډونه او یو ډول روحاني

سکون خپور و، خو د ویرې او وحشت نښې هم پکې موجودې وې. ځنګل لوړې ژورې سیمې درلودې.

دوی پسې ننوتل، خو هغه سړی نور ښکاره نه و.

انس په لوړ آواز غږ وکړ: "څوک شته؟ څوک شته؟ مور مرسته غواړو!"

خو هېڅ ځواب یې وا نه ورېد.

انجلی اندېښمنه شوه: "مور باید بیرته لاړ شو، دا ځای ماته ښه نه ښکاري."

انس وویل: "دا ځای سم دی، مور باید تر دې ځنګل واړوو، شاید هلته نور انسانان پیدا کړو."

انجلۍ غوسه شوه: "ته کوم پیغمبر یا جن یې چې راتلونکي درته معلوم دي؟ ولې باید ستا خبره ومانو؟"

دا وویل، غلې شوه او شاته یې مخ وړاوه چې اوبنکې پټې کړي.

انس غلې، خو بیا هم وویل: "زه پیغمبر نه یم، زه یوازې د تجربې له مخې وایم. که ته نه غواړې له موږ سره لاړه شې، نو مجبوره نه یې، خو زه نه شم کولای چې تا دلته یواځې پرېږدم."

جمیل مداخله وکړه: "اوس دا د جنگ وخت نه دی، باید د خلاصون لار پیدا کړو."

انس روان شو، خو کله چې شاته یې وکتل، انجلۍ هلته نه وه.

انس وارخطا جمیل ته وویل: "انجلۍ چېرته ده؟!!"

جمیل هم حیران شو: "زه نه پوهېږم، همدلته وه!"

انس غوسه شو: "تا ولې هغه یواځې پرېښوده؟! نه پوهېږي چې دا انجلي ده او نه شي کولای له خطر ه ځان خلاص کړي!"

جمیل وویل: "قسم خورم، زه نه پوهېدم چې دا به له موږ څخه بېله شي."

انس وویل: "اوس ژر هغه ولټوئ!"

دواړه د ځنگل په اوږدو کې د انجلي پسې وگرځېدل، خو لکه چې دا انجلي د ځمکې له مخ نه ورکه شوې وي. هېڅ یې پیدا نه کړه.

انس پر يوه تيره کيناست، ستړيا او لوړه يې له څپرې ښکاره وه. د جميل حال تر انس هم خراب و.

جميل ساه واخيسته: "موږ بايد د هغې لپاره خپل ژوند د خطر سره مخ نه کړو. دا د هغې خپل انتخاب و."

انس وويل: "ته هم سم وايي... راحه، خو."

باران هم پيل شو، د طوفاني باد سره. د ونو ښاخونه يوي او بلې خوا ته تپت او جگېدل. عجيبه صحنه وه؛ باران و، خو د ونو د ضخامت له امله باران تر ځمکې نه رسېد.

يخ، لوړه او خټه دوی ډېر ستړي کړي وو. قدمونه يې ورو ورو شول. له لرې يوه جونگره ښکاره شوه، لکه د ونو له ډډونو جوړ کوچنۍ کور.

دوی ورغلل، خو هغه څه چې ولیدل، د دوی د امید خلاف و. انجلۍ په یو غټ پړي تړل شوي وه. د بدن ځینې برخې یې په وینو ډبې وې. سر یې خورند و، ویښتان یې پر مخ خواره وو.

انس او جمیل له حیرت او ویرې ولاړ پاتې شول. مخ ته یې ورنږدې شول، خو ناڅاپه یو غږ د انس غوږ ته ورسېد. کله چې مخ یې اړاوه، یو قوي گوزار یې پر سر وشو او پر ځمکه ولوېد. جمیل هم بې سده شو.

انس چې سترگې خلاصې کړې، سر یې سخت درد کاوه، لاسونه یې تړل شوي وو. جمیل هم د ده تر څنگ بېهوښه پروت و.

انس گوري، چې یو عجیب، وحشتناک کس مخې ته ولاړ دی. اوږده ویښتان، تور سترگې، لوڅ بدن، یوازي ځینې ځایونه یې پوښلي. په یوه لاس کې نیزه لري او په بل لاس کې یوه کتوره. د کتوري لاندې د جمیل له زخم وینې څڅي.

انس غږ وکړ: "ته څوک يې؟ ولې موږ وهئ؟"

خو هغه کس پر عجيب لهجه خبرې کولې، چې انس پرې نه پوهېده.

خو هغه سړي چينغې وکړې، ناڅاپه گڼ شمېر کسان د ونو له څانگو راکښته شول. ټول يو ډول جامې لرلې، ناڅاپي خوښي يې کوله.

باران د انجلۍ پر مخ څاڅکۍ څاڅکۍ پرېووت. هغې سترگې خلاصې کړې، انس ته يې هيله من نظر وکړ، خو بيا بې سده شوه.

ماښام شو، باران ودرید، خو یخ لا ډېر قوي و. لوړه او تنده دواړه پر انس او جميل زورولې وه، خو لاسونه يې تړلي وو.

انس وويل: "موږ ته اوبه راكړئ! موږ مړه كېږو! تاسې
انسانان نه ياست؟ تاسې د كومي دنيا مخلوق ياست؟!"

هغوی یو بل ته وکتل او بیا یې په زوره سره وخنډل، لکه انس
چې کومه ټوکه کړې وي.

ناڅاپه ټول وخوځېدل، داسې لکه چې کوم مهم کار پېښ شوی
وي. ټول په درناوي لاسونه په نامه ودرېدل. د ليرې نه لورې
لورې چيغې د دوی غوږونو ته رسېدې چې ورو ورو نږدې
کېدلې.

انس هاغه لوري ته متوجه شو، که گوري خلکو یو کس، چې
د دوی په څېر مسافر ښکارېده، را روان کړی دی. په سختو
وهلو یې وهی، د سوتیانو او لرگیو گوزارونه پرې باران وو.
د هغه کس له بدن څخه وینې څڅېدې، چيغې یې وهلې او
زاری یې کولې.

تر څو چې راغلل او د دوی ترڅنگ يې کپناوه. لږ وخت وروسته يو ددې خلکو له مشرانو څخه ښکاره شو. ټول ورسره سجده ته ورته حرکت وکړ. هغه نږدې راغی، د هغه بېچاره يې له سر نه ونيو او د خلکو ترمنځ يې ځملولی.

مشر په خپله ژبه يو کس ته اشاره وکړه. هغه ورغی او له دې مسافر څخه يې ټول کالي او جامې وويستې. سړی يې لوڅ پرېښود.

انس د شرم له امله د انجلۍ خواته وکتل، هغې ژړل او سترگې يې پټې کړې وې.

مشر بيا يو څه وويل. بل کس ورغی، د مسافر په نس باندې کپناست. لويه برچه يې ورسره وه. د سړي وينستان يې راکش کړل او په غاړه يې چاره تېره کړه. سړی لږ لږ وڅوځېد او بيا بې حرکت پر ځمکه پرېوت. ساه يې وخته، وينې يې پر ځمکه ډنډ شوې.

ټول خلک د خوښۍ نخا ته ولاړل. مشري د ترنم په ډول
لوري ناري وهلي.

انجلي او جميل چې دا وپرونکي منظره وليده، له وېرې يې
ناري شروع کړې.

انس له ځان سره وويل: «دا څه وحشت دی؟ دا څنگه انسانان
دي؟ ايا دوی به موږ همداسې ووژني؟»

هغوی د هغه کس جسد په رسي باندې پورته ځوړند کړ. د
هغه وینه يې په پيالې کې راټوله کړه او بيا يې خلکو ته
وویشله. هغوی په ډېره خوشحالي دا وینه وڅښله او خوند يې
تري اخيسته.

شپه ډېره تياره وه. هر خوا چوپتيا خپره وه. يوازي د ليري نه
د لیوانو او سپيانو غيا اورېدل کېده. شپه تر نهايت ويري ډکه
وه.

انس په خفي آواز وويل: «ماته څوك نږدې يې؟»

خو هيڅ غږ يې په ځواب كې وا نه وړېده.

بيا يې غږ وكړ: «ماته څوك نږدې يې؟»

لږ شېبه وروسته يې يو ريږديدلى او ژړا ډك آواز واورېد. دا هغه انجلۍ وه.

«زه يم... څه وايي؟»

انس: «ماته نوره هم نږدې شه، هله ژر كوه!»

انجلۍ: «ته اوس له موقع څخه استفاده كوي؟ دا ځاى د دې خبرو نه دى!»

انس: «اففف انجلي، اعصاب مي خرابوه مه! څه چټيات وايي؟ ژر شه، خپل لاسونه زما لاسونو ته ورنژدي كړه، دا د رسي غوټه خلاصه كړه. وخت نه شته، هله ژر كوه!»

انجلي هم، په بېړه سره ځان ورنژدي كړ، خو د توري تيارې له امله هيڅ نه معلومېدل. د انس په لارښوونه دواړه ډېر سره نږدې شول.

هغې د انس د لاسونو رسي خلاصولي، انس هم په تلوار د انجلي لاسونه خوشي كړل. بيا يې په جميل پسي غبرونه وكړل. جميل لېرې تړل شوی و. هغه هم خوشی كړل سو.

شا او خوا يې وكتل، خو هيڅوك ورته ښكاره نه شول.

انس وويل: «دا ټول خلك چېرته دي؟ ولې هيڅوك نه ليدل كېږي؟»

جمیل: «هله ژر کړئ، درځئ! مخکې له دې چې دوی خبر شي!»

دریواره په خفي قدمونو د وتلو هڅه وکړه. کله چې له هغه ځایه لږ څه لېرې شول، دریواره لاسونه سره نیولي وو او منډې یې کړې، خو د تاریکې له امله یې نشو کولای چې ډېر چټک ځغلي.

په همدې منډو کې د سهار رڼا د توري تیارې واکمني ختمه کړه.

• دریمه ورځ

د لمر وړانګې د جمیل په سترگو ولګېدې، سترګې یې نیمې خلاصې کړې. بیا یې د څنګ سړي ته، انس ته غږ وکړ. انس هم له خوبه راویښ شو. شاوخوا یې وکتل. ټوله دښته وه، د لري نه یو ځنګل ښکاره کېده، هغه هماغه ځنګل و چې دوی ترې تېره شپه تښتېدلي وو.

— له نړۍ بهر لس ورځې

انس وویل:

— جميله! هغه نجلۍ چيرته ده؟

جميل وکتل:

— والله نه پوهېږم، پرون ماښام خو دلته وه.

دواړو شاوخوا ولټول.

انس وپوښتل:

— د هغې نوم څه و؟

جميل ځواب ورکړ:

— هغې ماته خپل نوم زهرا ویلی و.

دواړو په لوړ آواز د زهرا نوم اخیسته، خو هېڅ ځواب نه راتله.

ناڅاپه له لرې یو توري ډلې ښکاره شوي.

انس، اندېښمن شو:

— دا څوک دي؟ ولې زموږ په لور را روان دي؟

کله چې ډله ورنژدې شوه، پوه شول چې دا هماغه مسافرين دي چې د سختو حالاتو سره سره ژوندي پاتې شوي وو. په هغوی کې زهرا هم وه.

زهرا وويل:

— ما دا خلک د شپې په تيارو کې وليدل. زه ورپسې شوم. کله چې ورسېدم، نورو ته مې هم خبر ورکړ چې انس او جميل هم دلته دي. نو هغوی هم زموږ د ژغورلو لپاره راغلل.

انس په مهربان نظر ورته وکتل:

— مهرباني وکړه مات ته يوازې انس وايه، بناغلي انس مه وايه. خو ولې دې موږ نه وينولو؟ که څه پېښ شوي وای، ته خو يوازې وي...

انس لا خبره نه وه ختمه کړې چې يو کس ور پرې کړ:

— اوس دا خبرې مه کوی، مهم دا دی چې موږ سره یو ځای ده. دا اوس خاوند او ورور لري.

انس لږ په غوسه ورته وکتل:

— دا خاوند او ورور یې چیرته وو کله چې دا له سختو ستونزو سره مخ وه؟

دوی یو بل ته وکتل. یو کس، چې عرب و، په عربي ژبه څه وویل. بل کس یې ژباړه وکړه:

— وایي چې نور باید خپل سفر ته دوام ورکړو، ښه ضرورته بحث مه کوی.

امیر، چې د زهرا کوژدن و، د هو سر وښور او ه:

— هو، باید همداسې وشي، ځکه نه پوهیږم د چا پوزه او د چا خوله به ماته شي.

دوی یو بل ته نږدې روان وو. ټوله دښته وه. بوټي نه وو،
شگه وه. له لرې توري وریځې د آسمان په څنډه کې ښکاره
شوي، برېښنا او تندر هم ورسره غږېدل. داسې معلومېده لکه
د کومې لويې پېښې اعلان.

یو بوډا هندو، په اردو ژبه وویل:
— ژر شی! باران او یخ راتلونکی دی، بیا به ډېر مشکل شي.

ټول تک ته چټک روان شول.

جمیل، چې د انس ترڅنګ روان و، ورو ورته وویل:
— دا نجلی خو ځوانه ده، نو دا خاوند یې څنګه؟

انس څه ونه ویل.

جمیل بیا وویل:
— ښاغلي انس! تا وانه وربدل چې ما څه درته وویل؟

انس سترگې پټې او خلاصې کړې، داسې ښکارېده لکه دا
خبره يې زړه ته لوېدلې وي.
— ها، څه دي وويل؟ کومه نجلۍ يادوي؟

جميل وخنډل:
— هغه زهرا... هغه ښکلې نجلۍ.

انس، خواشینی شو:
— جميله! موږ په څه حال کې يو، ته څه وايي! بې عقله، تا خو
د هغې نوم هم زده کړی. نور يې مه يادوه، ځکه هغه اوس
خاوند لري او ورور لري.

جميل وويل:
— سمه ده، نه يې يادوم. خو...

انس يې خبره پرې کړه:

— له نړۍ بهر لس ورځې

— اوس نور څه مه وايه، د هغې نوم هم مه اخله.

جميل سر خورند روان شو.

په لاره کې يوه حجاب لرونکې نجلې د انس ترڅنگ شوه. ورو
يې ورته وويل:

— تا خو مننه هم ونه کړه.

انس حيران شو:

— ته څوک يې؟ او ولې بايد مننه وکړم؟

انجلې موسکې شوه:

— زه زهرا یم. مننه خو بايد وکړې ځکه ما دومره خلک تاته
راوستل.

انس ژور اسوېلی وکړ:

— ته يې؟ سمه ده زهرا جانۍ! اوس لاړ شه د خپل ميره
ترڅنگ ودرېږه. نور ولې زما سره خبرې کوي؟

زهرا، لږ خفه شوه:

— تا اوس د هغه خبرې جدي ونيوي؟ هغه يوازي زما کوژدن
دی، هغه وخت مې قبول کړی و چې زه لا ماشومه وم. زه
هغه نه غواړم، خو د پلار له امله مې څه نه وو ویلي. اوس
مې زړه بل حای ته دی.

انس ژر د موضوع اړولو هڅه وکړه:

— ته بايد له ما څخه مننه وکړي، ځکه ما دې څو ځل ژوند له
مرگه ژغورلي دي خو تا هر ځلي يواځې جنگ راسره کړي
دي.

زهرا شرمېدلې وويل:

— هو، سمه ده. زه بخښنه غواړم، اوس مننه کوم. ښاغلي انس!
مننه.

انس وخنډل:

— ستا څخه هم مننه چې زه دې یاد وم.

زه را یو خندا وکړه، لایې خندا نه وه خلاصه شوي چې امیر،
د هغې کوژدن، راغی. زه را یې په غوسه لاس کې ونیوه او
شاته یې یوړه. انس د سترگو له کونجه ورته وکتل، هغوی
دواړه سره لانجه کول.

جمیل ورته وویل:

— ښاغلي انس، دا انجلی څوک وه؟

انس نفس راویست:

— جمیله، لږ غلی شه! اوس زه درته حساب درکوم.

جمیل وخنډل:

— سمه ده، سمه ده، غلی سوم!

سفر يې دوام درلود. کله کله جميل ځان ته مسکېده. باران هم پيل شو. د لمر د لوېدو وخت و. د باران څاڅکي د ځمکې پر مخ د ټک ټک غږ کاوه.

باران تيز شو. هندو راج، په اردو ژبه وويل:
— ژر شئ! مخته يو ځای شته، هلته به ځانونه د باران څخه پټ کړو.

ټول د هغه پسې روان شول.

د باران سره بريننا، تالنده او تيز باد هم وو. د باران هر څاڅکي د انسان پر پوستکي د ستنې په څېر لگېده. ټول د يخ له امله رپرديدل، خو د پټېدو کوم ځای نه وو.

توره وريځ لږ وروسته تېره شوه. ټول لمده وو. يخ باد لا هم چلېده. لمر هم د لرې غرونو شاته پټ شو.

هندو راج وويل:

— زه د سمندر بوی حس کوم، داسې ښکاري چې نږدې سمندر وي.

يو ترکي، په ترکي ژبه وويل:

— زه هم دا بوی حس کوم، خو که دا سمندر وي، زموږ لاره غلطه ده. بايد شاته ولاړ شو يا بله لاره پيدا کړو.

راج، سترگې پټې او خلاصې کړې:

— ستا خبره سمه ده، خو موږ بله لاره نه لرو، بايد همداسې روان شو.

ټول خلک حيران پاتې شول چې اوس بايد کوم لوري ته لاړ شي.

هغه عرب چې سور او سپين رنگ يې لرلو، شني سترگې يې
وي او چاغ غټ سړی و، په عربي ژبه وويل:
"زه په دې لاره له تاسو سره نه ځم! موږ له يوه سمندر څخه
تښتېدلي يو، اوس بل سمندر ته روان يو!"

يو بل کس ژر دا خبره ترجمه کړه.

انس ځواب ورکړ:

"کاکا! موږ سل فيصده مطمئن نه يو چې هلته به خامخا سمندر
وي. موږ بايد لار شو، وگورو چې هلته څه دي، لاره شته که
نه."

د انس خبرې څو کسانو تاييد کړې.

خو بحثونو زور واخيست. هر چا به يو څه ويل. ځينې د عرب
طرف ته تلل غوښتل او ځينې د انس او د هندو راج له پلې
سره پاتې شول.

زهرا هم د انس په خوا ولاړه وه، خو امير ورپسې راغی،
لاس يې ونيو او د عرب ډلې لور ته يې کش کړه.

همدا وخت هغه سور ترکي، چې ژير ويښتان يې لرل او گرد
خولۍ يې پر سر وه، غږ وکړ:
"تاسې دا لانجه دلته پرېږدئ! دا وخت د جگړې نه دی! تاسې
څه کوئ هااا؟"

ټول يو لحظه چوپ شول. بيا د هندو راج خبره په ګډه ومنل او
د هغه په لوري روان شول.

ماښام نږدې کېده. د ځمکې پر اوږدو ستوري خورې وړې
بنکارېدل، لکه د مسافرو په حالت خنډېږي.

چې ورسېدل، رښتيا هم د هندو راج او د انس د اټکل سره سم،
هلته سمندر وو. خو د ساحل پر غاړه هر ځای مات مات لرګي

پراته وو. د سمندر څپې سختې وې، يوه پر بله پسې راتلې، غرونه يې کول، او جوش يې درلود. ستوري د سمندر په اوبو کې داسې انځورېدل، لکه دوه اسمانه چې سره مخامخ شوي وي.

د عرب ډلې خلکو غرونه پورته کړل:

"موږ خو ويلې وو چې دلته سمندر دی! تاسې ولې موږ دومره اوږد سفر ته راوستلو؟"

هندو راج چې پخپله هم ملامت معلومېده، غمجن ولاړ و. نه پوهېده چې څه وکړي او څنگه دا جنجال ختم کړي؟

خلکو يو پر بل تورونه لگول. انس هم په فکر کې ډوب ولاړ و. سمندر ته يې کتل. حل لاره نه تر سترگو کېدله. فکر يې کاوه: "دا څه بلا ده؟ ژوندي پاتې کېدلو ته هېڅ وسيله نه لرو، خو هيله مو لا ژوندۍ ده. الله ته مو تکیه ده. کېدای شي چې سلامت خپل کلي ته ورسېږو."

همداسې ژور فکرونه يې کول، چې ناڅاپه چا د هغه پر اوږه
لاس کېښود. په اردو ژبه يې ورته وويل:
"ايا ته اردو پوهېږي؟"

انس چې پورته وکتل، هندو راج و. بریتونه يې تر پخوا ډېر
اوږده معلومېدل. انس هم په اردو وويل:
"هو، لږ لږ پوهېږم."

راج وخنډل:

"ډېر ښه! ما ته داسې ښکاري چې موږ بايد له دې لرگيو نه
يوه کښتۍ جوړه کړو او د دې سمندر نه واوريزو."

انس چې لرگيو ته يې پام شو، ورو ويل:
"خو ميخونه نه لرو، او کسب هم چا ته نه دی زده. بل دا چې
موږ نه پوهېږو چې د دې سمندر هاخوا څه شی دی!"

راج ځواب ورکړ:

"ستا خبره سمه ده، خو يو چم به پيدا کوو. کښتۍ بايد جوړه کړو! زه فکر کوم چې دا سيمه د هندوستان پورې تړلې ده. حُکه چې زموږ د الوتکې له لوبډو مخکې ډېر اوږد سفر نه وو شوی."

انس ورو ويل:

"زه نه پوهېږم چې څه وکړو، خو داسې ښکاري چې ستا خبره بايد ومنو."

راج د انس پر اوږه لاس تپ کړ او وويل:

"زويه! بگوان، خدای، به زموږ سره مرسته وکړي. سبا بايد د کښتۍ جوړولو کار پيل کړو."

انس وويل:

"ولې يې همدا اوس پيل نه کړو؟"

راج ځواب ورکړ:

"اوس تیاره ده، هیڅ نه لیدل کېږي."

بیا دواړه د خلکو خواته لاړل او ټولو ته یې وویل:
"اوس ارام وکړئ، سبا به د کښتۍ جوړولو کار شروع کړو."

ټولو ومنله، خو خلک سخت وړې وو. دوی ورځې شوې وې
چې هیڅ یې نه وو خوړلي، یوازې یې اوبه څښلې.

انس له سمندر څخه لږ لري لار، یوې شگلنې غونډۍ ته
وخوت، سر یې پرې کېښود، اسمان ته یې کتل. ستوري
سترگې ور وهنې. په ژور فکر کې ډوب و. همدلته لمونځ هم
ادا کړ.

شپه ورو ورو تېرېده...

• څلورمه ورځ

د سهار د لمر څرک لا نه و ښکاره شوی، چې راج د انس پښه په پښه ووهله او له خوبه یې را وپښ کړ.

انس د شپې ښه ارامه خوب کړی و، خو دلته هوا ډېره سپره وه او د ځان ژغورنې لپاره یې هېڅ امکانات نه درلودل. لومړی یې اوبه راواخیستی، اودس یې وکړ، او د سهار د لمانځه لپاره ودرېد.

راج له لرې د انس ننداره کوله چې هغه په عبادت بوخت و. کله چې انس له لمونځه خلاص شو، د راج پر لور په بیره ورغی. راج تر دې دمه ډېر خلک او ځوانان دې کار ته چمتو کړي وو.

انس له مسکا سره:

— راجه، ایا د میخونو غم دې هم وخور؟

راج د لرگیو څو ټوټې په لاس کې نیولې وې، سترگې یې رنې کړې او ویې ویل:

— هو، ما ټوله شپه په همدې فکرونو کې تیره کړه چې څنگه به بې له میخونو کښتۍ جوړه کړو. بالاخره دې پایلې ته ورسېدم. دا وگوره، دا څنگه ده؟

راج یوه د لرگیو ټوټه ور وښوده چې درې نورې ټوټې ورسره کلکې نښلول شوي وې.

انس حیران شو:

— دا څنگه؟ بې له دې چې میخونه پکې ټکول شوي وي، دومره کلکې سره نښتي؟

راج موسکۍ شو او توضیح یې ورکړه:

— ما د خپل عقل او تجربې پر بنسټ داسې طریقه جوړه کړې ده. د هر لرگي سر مې د نېزې په شان تېر کړی، او د مقابل لوري لرگي کې مې داسې سوري جوړ کړي چې دا تېره شوي برخه پکې کلکه کېږي. نو لرگي یو له بله نه جلا کیږي.

انس:

— واو راجه! تا خو واقعاً ډېر زحمت ایستلی. دا طریقه خو ډېره بڼه ده، خو دا وایه، موږ به له دې وړوکو لږگیو نه څنګه دومره لویه کښتۍ جوړه کړو؟ او څنګه به دا کار ژر ژر خلاص کړو؟

راج له هیلې ډکه لهجه کې وویل:

— کار لږ سخت دی، خو موږ ډېر خلک یو. باید هر څوک د ځان د ژغورلو لپاره کار ته متې راوښتې. هېڅوک باید له کاره شاته پاتې نشي.

ټولو، که هلکان وو او که نجونې، په ګډه د کښتۍ جوړولو کار پیل کړ. راج لارښوونه کوله، نور کار کاوه.

تر څانګې پورې د کښتۍ ځینې برخې جوړې شوې وې، خو خلک نور د کار کولو توان نه درلود، ځکه ټول وړې وو او په بدن کې یې انرژي نه وه پاتې.

خو د متل خبره ده، "د دنیا کار په امید روان دی". هغوی هم خپلې هیلې نه پرېښودې او کوښښ یې کاوه چې کار بشپړ کړي. ټول لکه مېړیان د سیند غاړې ته منډې وهلې، لږکي یې له سینده را ایستل.

یو کس حیران شو:

— دا لږکي نو دلته څنگه راغلي دي؟

بل کس ځواب ورکړ:

— ما څو ورځې مخکې په انټرنټ کې لوستي وو چې د بنگله دېش یوه لویه بېړۍ ډوبه شوې ده، بنایي دا لږکي هم د هماغې بېړۍ پاتې شوني وي.

کار ډېر چټک روان و. د غرمې لمر ښه گرم و او د دوی د شپې یخ بیخي هیرې شوې وو.

زهرا د خپل ورور نصیب او امیر ترڅنگ ناسته وه. نصیب
عمر کې کوچنی و، شاوخوا پنځلس کلن، خو د ده کارونه د
پنځوس کلن سړي په څېر وو. هغه ناست وه، فکر کې ډوب
و، بیا یې زهرا ته وویل:

— خوري!

زهرا:

— وایه ورور جان، څه دي؟

نصیب:

— ته ولې له امیره بدېږي؟ ولې له هغه لرې گرځي؟ حال دا
چې هغه ستا کوژدن دی او ستاسو واده هم ډېر نږدې دی.

زهرا حیرانه شوه:

— ولې داسې پوښتنه کوي؟ هو، امیر زما کوژدن دی، خو ته
هم خبر یې چې پلار مې ژوندی و، زه یې زما له اجازې پرته
کوژده کړې وم. اوس چې بابا نشته، زه دا خپلوي نه قبلوم او

نه هم ارزښت ورته ورکوم. ته دا خبرې مهرباني وکړه، د
امير يا انس په مخکې مه کوه.

نصیب:

— انس څوک دی؟

زهرا ناڅاپه ساکت شوه، د خبرو سلسله یې ورکه شوه، بیا یې
ورو وویل:

— هغه زما ملگری دی، ته یې نه پېژنې.

نصیب خپله خور په غیر کې ونيوله او پر مخ یې ښکل کړه.

په همدې حال کې امیر له لري ښکاره شو. څه یې په لاس کې
پټ نیولي وو، داسې چې له ټولو یې پټول. هغه د زهرا او
نصیب لور ته راغی او د زهرا ترڅنګ ډېر تنګ کېناست.
ورو یې وویل:

— دا واخلي، تاسې دواړه یې وخورئ.

زهرا کتل، امیر په لاس کې پاکتونه نیولي وو چې "حلال"
پرې لیکلي وو.

زهرا:

— دا څه دي؟ له کومه دې راوړي؟

امیر:

— دا مې د سیند غاړې ته د لرگیو تر منځ پیدا کړل. ښایي دا
د هماغې غرقېدلې بېړۍ د مسافرو خواړه وي. خو اوس خدای
موږ ته راکړل. دا واخلئ، پټه یې وخورئ، خو پام وکړئ چې
نور خلک مو ونه ویني.

زهرا هم په بیرته پاکتونه واخیستل او ځینې یې خپل ورور
نصیب ته ورکړل. امیر بیا د کښتې لور ته لاړ.

زهرا پاکتونه خلاص کړل. په ځينو کې برياني وريچې وې او ځينې کې نور خوراکي توکي، خو ډېری يې خراب شوي وو. ټول اوبو وهلي وو او خپل کیفیت يې له لاسه ورکړی و. زهرا لږ څه ترې وخوړل او ځينې پاکتونه يې پټ په بغل کې واخيستل او د انس په لور روانه شوه.

انس د لرې پر يوه ډبره ناست و. جميل هم ورسره و. دواړه يو د بل سره خندل او د لرگيو تراشل يې کول. زهرا يوې او بلې خوا ته وکتل، لکه غله چې غلا کوي، بيا يې په چټکو قدمونو ورغله. لومړی يې سلام وکړ. هغوی دواړو په حيرانتيا ورته وکتل. زهرا چې مخکې يې مخ د حجاب تر شا پټ کړی و، اوس يې حجاب له مخه لرې کړ او انس ته يې نېغ سترگو کې وکتل. انس خپل نظر بل لور ته کړ، لکه له دې چې شرمېده.

زهرا په گيله منده لهجه وويل: "د سلام جواب خو راکه!"

انس سا وکړه او د سیند خوا ته یې وکتل. ورو یې وویل: "ته اوس څه غواړې؟ ما خو تا ته ویلي وو چې د خپل خاوند سره اوسه."

زهرا د هغه څنګ ته کیناستله، له څه ویلو پرته یې پاکتونه جمیل ته ورکړل. جمیل ورڅخه واخیستل او ویې پوښتل: "دا څه دي؟"

زهرا، چې انس ته یې کتل، جمیل ته وویل: "دا خوراګي شیان دي. پوښتنه مه کوه چې له کومه مې راوړي. بس ته او ښاغلي انس یې وخورئ... او..." هغې خبره نیمه پرې کړه.

انس د هغې خوا ته مخ وړاوه او ویې ویل: "او څه؟"

زهرا ورو وویل: "پرېږده، یوه ورځ به پوه شي." زهرا بیرته شا ته ولاړه، غوښتل خپل پخواني ځای ته لاړه شي، خو انس ژر د هغې لاس ونيولو او ځان ته یې کش کړه.

ویل یې: "غوره انجلي، ستا خاوند ډېر بد مزاجه سړی دی. نه غواړم چې د هغه سره په لانجه کې شم، سمه ده؟"

زهرا خپل لاس په غوسه کش کړ، سترګې یې نورې هم غټې شوې، خوله یې د خبرو لپاره خلاصه کړه، خو بیا یې چوپټیا غوره کړه او روانه شوه. انس ورپسې کتل. زهرا د تیز قدمونو سره لومړی شاته وکتل، بیا یې خپل حجاب بیرته پر مخ تاو کړ او لاړه.

انس پر ډبره ولاړ و. تر هغې یې کتل څو چې زهرا د ډبرینو قمرونو شاته پټه شوه. بیا په غوسه کیناست او د لاس لرګی یې پر ځمکه وغورځاوه.

جمیل، چې پاکتونه خلاص کړل، خوراګي شیان ترې واخیستل، ځینې یې انس ته ورکړل او ځینې یې پخپله وخوړل. خوله یې ډکه وه، خو بیا یې وویل: "بناغلي انسه! ته ولې دا انجلي دومره زوري؟ که زه ستا په ځای وای، همدلته به مې ورسره واده کړی وای."

انس خندا وکړه: "توبه خدايه! ته بيا هم شروع سوي؟ هلکه دا
ځای د داسې کارونو نه دی. ته نه وينې چې هغه خپل خاوند
لري؟ نه شرميرې، د بل مېرمنې پسې گوري؟"

جميل، خوله ډکه، ورو وويل: "راځه چې رښتيا درته ووايم،
د بل مېرمنې خوند د خپلې مېرمنې نه زيات وي. که باور نه
لري، ته يې يو ځل په لمنه وگوره! ولا خو دا زړه مي
غواړي چې دلته ځان د دې لپاره قربان کړم!"

انس جدي شو: "جميله! حد لري. پام کوه، کومه تېروتنه ونه
کړې. ستونزې مو لا زياتې دي، ته نورې جوړې نه کړې."

جميل موسک شو: "نه ښاغلي انسه! دا واري به يا ته ورسره
نکاح کوي يا زه نه پرېږدم."

انس حيران شو، بيا يې له زوره وخنډل. جميل هم ورسره
وخنډل.

همدا وخت راج راغی او ویې ویل: "هلکانو! څنگه شو؟ د کښتي لږه برخه پاتې ده، نوره چمتو ده."

انس، جمیل او راج درې واړه لرگي واخیستل او د کښتي پاتې برخه یې جوړه کړه، خو کښتي وړه وه، ټول خلک پکې نه ځایېدل. باید نیم خلک پکې سپاره وای.

دلته اختلافات پیدا شول. هر کس غوښتل چې کښتي ته وخېژي او نور پاتې شي.

راج په لوړ آواز وویل: "صبر وکړئ! دا باید په ګډه پرېکړه وکړو!"

په پای کې دا پرېکړه وشوه چې ځوانان به پاتې کېږي او زړې ښځې به کښتي ته خېژي. انس، امیر او جمیل ټول له کښتۍ پاتې شول.

دوی د ځانونو ژ غورلو لپاره داسې پلان جوړ کړ چې کوچني لږکي يې سره وتړل، سوری يې پکې وکړل او رسی يې پرې وتړلې. بیا يې د کبنتي شاته پورې تړلې، لکه یوې کوچنۍ کبنتۍ ته چې ورته وي.

انس او جميل دواړه پر یوه لږکي کبېناستل.

مازیگر و. لمر داسې ښکاره کېده، لکه چې ځان د سیند لور ته غورځوي.

ټول کسان کبنتي ته وختل. شاته لږکي هم تړل شوي وو.

زهرا د کبنتۍ په څنډه ولاړه، انس ته يې له لرې کتل. زړه يې غوښتل چې انس هم کبنتي ته وخېژي، خو دا فکر بېځایه و. د ناستو ځای نه و، ټول ولاړ وو. پنځلس کسان په کبنتي کې وو او نور لس کسان پر لږکي سپاره وو.

حرکت پیل شو. کښتي یې د چوبکۍ په وهلو سره سیند ته داخله کړه. کښتي مخ پر وړاندې روانه وه، شاته یې تړلي لږګي هم روان وو.

د سیند منځ ته په خیر ورسیدل. خو دلته اوبه ژورې وې، څپې تېزې وې او خطر زیات و.

ځینو له واره چیغې کړې. بوډا هندو په غوسه وویل: "چیغې مه وهئ! خلک به خپل حواس له لاسه ورکړي او ټول به مړه شو! همت وکړئ، همت!"

جمیل چې د انس سره په لږګي و، وویل: "بناغلي انسه! تا کله هم فکر کړی و چې د داسې حالت سره به مخ شو؟"

انس، "يا ولا، هيڅ نه پوهېږم چې دا هر څه ولې داسې شول. ته هغه عرب ته وگوره، څنگه دعاگانې کوي!"

جميل د هغه د خبرو په تعجب سره ورته وکتل. عرب سړی په کښتۍ کې ولاړ و، لاسونه يې پورته نيولي وو، سترگې يې پټې کړې وې او د "يا الله، يا الله" نارې يې وهلې.

انس وويل: "دا خلک همدلته الله يادوي، خو هغه وخت يې نه و ياد چې د دوبي يا نورو عربي هېوادونو په رستورانونو او نايټ کليپونو کې به يې ډول ډول مزي، شرابونه او نور ناروا کارونه کول. اوس چې مرگ ته نږدې شوي، ماغزه يې سر ته راغلل."

جميل د حيرانتيا نه وخنډل.

لمر ډوب شو. د سمندر په شنو اوبو کې تياره خپره شوه. طوفان لا زورور شو، کښتۍ چپه و چپه کېدله، خلکو چيغې وهلې. بوډا هندو حېران ولاړ و، خبره يې له خولې نه وتله.

زهرا خپل ورور نصیب ټینگ په غیر کې نیولی و. وینستان
 یې د باد له زور څخه یوې او بلې خواته اړېدل. هغه یوازې
 انس ته کتل، سترگو کې یې اوبسکې ډنډ وې، خو هېڅ یې نه
 ویل. یوازې یې انس ته کتل.

باد ډېر سخت و. هغه کسان چې په لرگیو باندي وو، هغوی
 هم یوې بلې خواته روان شول. د ځینو رسی وشکېدې او
 ځینې د کبنتۍ له کړېدو سره سم اوبو ته ولوېدل. ځینې نورو
 خپل ځانونه کلک نیولي وو.

زهرا چیغې وهلې: "انسه، انسه! کبنتۍ ته راشه!"
 انس هڅه کوله هم ځان وساتي او هم جمیل. ناڅاپه یې د
 لرګي له یوه سر نه لاسونه خلاص شول او اوبو ته ولوېد.

جمیل سمدلاسه هڅه وکړه چې انس له اوبو وباسي، خو هېڅ
 فایده یې ونه کړه. کبنتۍ مخته لاړه، انس شاته پاتې شو.

جمیل ځان هم بې اختیاره اوبو ته وغورځاوه او د لامبو وهلو په مهارت سره انس ته ورسېد. انس یې له شا ونيو او د یوه لاس په لامبو وهلو سره یې ځان کښتۍ ته راکاږه.

زهرا په لوړ غږ ژړل، چیغې یې وهلې: "انس! انس!" هغې د کښتۍ له خلکو مرسته وغوښته، خو هیڅ چا ورسره ملګري نه شول. هر څوک د خپل ځان په غم و.

یوازي جمیل و چې خپل ځان یې د مرګ له خطر سره مخ کړ، انس یې له اوبو پورته کړ.

په همدې وخت کې امیر ور ته خپل اوږد څادر وغځاوه. جمیل څادر ونيو، دواړه د کښتۍ څنګ ته راوړسېدل.

انس توخی کاوه، اوبه یې تېرې کړې وې. لږ وروسته ښه شو. امیر ته یې لاس ورکړ، مننه یې وکړه: "زما وروره، تا زموږ سره مرسته وکړه."

امير هم لاس اوږد کړ چې د انس لاس کلک ونيسي. ناڅاپه
يو لوی ماهي له اوبو را ټوپ کړ او امير يې له ځان سره
اوبو ته کش کړ.

امير يوه لويه چيغه وکړه، او ورک سو. ټول حيران شول:
"دا بيا څه وسوه؟"

بل ماهي پر کبنتۍ بريد وکړ، دوه درې کسان يې له ځان سره
واخيستل. هر څه گډوډ شول.

ماهيان يو نه وو. له هرې خوا بريدونه کېدل. په هر بريد کې
يو يا دوه کسان له ځان سره وړل.

کبنتۍ سختې لورې ژورې خوړلې. اوبه يې دننه شوې. د
سمندر اوبه د وينې په شان سره بنکاره کېدې.

ماهیان چې آرام شول، هغه خلک چې له لرگیو نیولي وو،
ژر ځانونه کښتۍ ته راکش کړل.

زهرا له لري اوبو ته کتل، د خپل برخلیک په دعا کې لاسونه
پورته کړي وو. د هغې ترڅنګ یوه بله زړه ښځه ولاړه وه
چې د خاوند او اولاد له لاسه ورکولو باندې ژړل.

ټول غلي ولاړ وو. هیڅا شکایت نه کاوه. یوازي د خپل
نصیب او تقدیر گيله یې لرله.

کله چې انس بېرته کښتۍ ته وخوت، زهرا هغه ټینگ په غږ
کې ونيوه او ژړل یې: "د خدای شکر چې ته روغ رمت یې."

انس هم زهرا ته ډاډ ورکاوه، او د امیر وژل کېدل یې ورسره
شریک کړل. خو زهرا یوازي د انس لپاره ژړل، د امیر
مرګ ته دومره خفه نه وه.

جمیل هم لوند او یخ ولاړ و، زامۍ یې سره لږ زېدل. انس اطراف ته وکتل، هغه چاغ عرب یې نه تر سترگو کېده. پوښتنه یې وکړه: "هغه شیخ څه شو؟" ورته وویل شول: "هغه هم یوه ماهي له ځان سره بوت."

انس جمیل ته وویل: "تا ولیدل چې څوک د الله سره ریښتیني اړیکه ولري، هغه ژغورل کېږي. خو هغه خلک چې یوازي د ضرورت پر وخت الله یادوي، دا یې حال دی."

زهرا د انس له غیږي خلاصه شوه او آرامه په یوه کونج کې کیناسته، فکرونو کې ډوبه وه.

انس او جمیل ورته ولاړ وو، نصیب انس ته وویل: "زما خور ته پام کوه. هغې ستا لپاره دومره وژړل چې د خپل پلار لپاره یې هم داسې نه وو ژړلي."

انس یوه ترڅه موسکا وکړه، خو هېڅ یې ونه ویل. جمیل ورته وویل: "هلکه دا مینه ده! مینه انسان یا بربادوي، یا داسې ابادوي چې خپل ځان او نور جهان هم هېر کړي."

انس وویل: "جمیله، دا څه چټیات وایې؟ نه گوري هغه په څه حال کې ده؟ ته اوس د مینې خبرې مه کوه، که نه..."

دلته راج خبره پرې وکړه: "د ستورو د حرکت له مخې وایم چې موږ وچي ته نږدې شوي یو. لږه لاره پاتې ده. استقامت وکړئ، بگوان به موږ تر منزل ورسوي."

جمیل په قهر د راج خواته وکتل او ورو یې په پښتو وویل: "دا د بگوان زوی وگوره! لکه چې زموږ لارښود دی! که بگوان دومره زور درلودای، نو دا طوفان به یې د راج له سره لیري کړی وای."

انس وخنډل: "جميله، دا څه وايي؟ د بل کس په دين ملنډې مه وهه. که هغوی ستا خبرې واورې، هغوی به هم زموږ دين ته ملنډې ووهي. دا ښه کار نه دی."

جميل وخنډل: "سمه ده ښاغلي! ته خو ما هر وخت ملامت گنې. دا حساب به يوه ورځ درسره خلاصوم!" دواړو وخنډل.

دا خونړۍ او له وحشته ډکه شپه هم ورو ورو تېرېدله. هر کس نوې هيلې او اميدونه درلودل چې سبا به څه ورسره کيږي.

سپوږمۍ د آسمان په منځ کې ولاړه وه. يو ډول روحاني سکون او اطمینان يې خپور کړی و.

خو د هر چا په زړه کې لا هم د وېرې لمبې بلې وې، که څه هم هېچا يې د اظهار جرات نه درلود.

شپه روانه وه.

● پنځمه ورځ

د سهار سپېده سر رابښکاره کړه. د لمر وړانګې د خړو وريځو تر شا داسې ښکارېدې لکه د وینو سور رنگ.

انس، جمیل، او زهرا ټول یو ځای په کښتۍ کې ویده وو. نصیب د انس په زنگون نرم لاس کېښود، ورو یې وویل: "انسه، پاڅه."

انس ورو سترګې خلاصې کړې. شاوخوا ځینې خلک لا هم ویده وو او ځینې حېرانه، د تعجب نه یې سترګې غټې خلاصې وې.

انس ژر راپاڅېد. څلور خواوې یې وکتلې. یوازې سمندر وو. هرې خواته اوبه وې، بله هېڅ نښه نه وه.

انس سترگې راوختې، وارخطا د راج خواته ولاړ.
"راج! راج!"

راج د کښتۍ په مخ کې ناست و، لږگۍ يې په اوبو کې وهه
چې کښتۍ روانه وساتي. نا امیده يې انس ته وکتل:
"زویه، راغلي؟"

انس وويل: "هو راغلم. راج، موږ چيرې يو؟ تا ويل چې وچې
ته ډېر نږدې يو. دلته خو يوازي اوبه دي!"

راج سر ښکته کړ، ژور نفس يې واخيست. "نه پوهېږم. خلکو
ته به څه ځواب ورکړم؟ زما په تجربه ما ويل چې وچه نږدې
ده... خو داسې نه شو. اوس زه څه وکړم؟" بيا يې په تندي
لاس ولگاوه، سخت يې ځان ملامت کاوه.

انس ورته وويل: "کاکا، دلته هېڅوک ملامت نه دي. که دوی
بله لار پېژندله، ضرور به يې ويلی وه. دا کار چې موږ وکړ،

سم و. که به وژل کېدو، ټول به وژل کېدو. یوازې دوی نه. تا اوس هم د ټولو لپاره هر څه کړي دي. دا چې تا خطا کړې، دا کومه خبره نه ده. دا د الله خوښه وه چې همداسې وشي."

راج سر لا هم ښکته نیولی و، فکرونو کې ډوب و. انس له هغه څخه لرې شو، بېرته زهرا، جمیل او نصیب ته راغی. درېوآره ناست وو.

د جمیل تندي د پخوا نه هم زیات گونځن شوی و. هېڅ یې نه ویل، داسې ښکارېده لکه خپه وي.

انس ورته کیناست، موسک شو، ویل: "څنگه یاست؟ شپه مو ښه تېره شوه؟"

له ټولو نه مخکې زهرا وویل: "هو، مننه، ستا هم شپه پخیر سوه؟"

انس ځواب ورنه کړ، جميل ته يې وکتل.
"بيا ولې ستا تندي ځمکې ته ټيټ دی؟"

د انس په دې خبره ټولو وخنډل.

جميل وويل: "نه... بس، د پخوا وختونه مې راياډ شول."

انس وخنډل: "ششه! څه فکر دې کوه؟"

جميل وويل: "هغه ورځ مې ياده شوه چې ته زموږ دفتر ته راغلی وې... څومره رعب دې درلود! ټول کارکوونکي به در نه وپريدل. اوس وگوره، زه او ته لکه ملگري، يو ځای يو."

انس موسکۍ شو: "جميله، زما هېڅکله نه غوښتل چې څوک زما نه ووپيرزي. زه يوازې لږ جدي وم، خبرې مې کمې کولې. که څوک غواړي چې د خلکو په زړونو کې هيبت ولري، نو بايد خبرې کمې کړي او هر چا ته د ارزښت لوړ

قیمت ورنه کړي، ځکه دا د ځان د ارزښت کمولو سبب کېږي.
خیر، اوس خو زه او ته ملګري یو، لکه دوه لاسونه چې د
یوې موخې لپاره کار کوي."

جمیل د خوشحالی نه و خندل، انس یې په غېږ کې ونيولو.

په همدې وخت کې نصیب خپلې خور زهرا ته اشاره وکړه
چې څه ورته ووايي.

هغوی چې ورته وکتل، د زهرا له سترګو اوبنګې بهېدلې.

جمیل وارخطا شو: "څه شوي دي زهرا؟ بیا ولې ژاړې؟"

زهرا ورو وویل: "هیڅ نه. یوازي مې خپل پلار رایاد شو...
زړه مې لږ راته ډک شو... دا څنګه یواځې پاتې شوم."

جمیل د انس لاس د هغې پر اوږه کېښود، په خواخوږۍ یې وویل: "ته یواځې نه یې. ستا سره انس دی، ستا ساتونکی دی، ستا خادم دی."

انس ناڅاپه خپل لاس ژر کش کړ، موسک شو: "جمیله! ته څه کوي ها؟"

جمیل وخنډل.

هماغه وخت د چا غږ شو: "هلې کښتۍ تم کړئ، مرسته وکړئ!"

ټولو د هغه کس خواته وکتل. دا راج و چې غږ یې کړی و. انس ژر کښتۍ ودروله.

انس هم بیرته وکړه، چاته یې لرگی ورکړ او د کښتۍ په درولو یې پیل وکړ. ټولو هڅه کوله چې کښتۍ ودروي. مخکې یو ټاپو ښکاره شو، هلته ټول تم شول. کښتۍ یې ودروله او په رسی یې وتړله چې نه لاړه شي.

ټاپو ته ورو ورو رابښکته شول. یو تن وویل: "موږ ولې دلته راغلو؟ باید وچې ته ځانونه ورسوو."

راج ځواب ورکړ: "ځکه چې دلته لږ خوندي یو، باران کېدونکی دی. وریځې په چټکۍ زموږ خوا ته را روانې دي. خو دلته ونې شته، شاید د طوفان څخه خوندي شو."

خو هغه کس ورته غوسه شو، ویې ویل: "تا خو مخکې هم ویل چې وچې رسیدو ته نږدې یو، نو ولې ونه لاړو؟ ته دروغجن یې، ته ټگ یې، بی عقله هندوستانیې!"

راج ژر ورته په غوسه وویل: "زه که بی عقله یم که نه، خو ته ولې ټول هندوستانیان یادوي؟ ته پاکستانی یې که څنگه؟" هغه کس وخنډل: "هو، زه د ښکلي او پراخ پاکستان یم."

جمیل نور صبر ونه کړ. له ځایه راپورته شو او هغه کس ته یې سوک ورکړ. د هغه په مټ او اوږه یې غاښونه ولگول، خو هغه کس هم جمیل ته سوکان ورکاوه. جمیل بیا هم نه پرېښود، ښه ټینک غاښونه یې پرې ولگول.

ټول ورغلل چې دواړه جدا کړي. کله چې هغوی جلا کړل، د جمیل خوله له وینو ډکه وه.

انس په حیرت وپوښتل: "دا ته یې په سوک وهلې یې که څنگه؟"

جمیل وخنډل: "نه، دا د ده وینې دي، داڅو مې غاښونه ورته لگولي دي،!"

انس ته ډېره خندا ور غله، خو ځان یې کابو کړ، ځکه پوهېده جمیل اوس هم جدي غوسه دی.

جمیل، انس، زهرا، نصیب او نور څو کسان سره یو ځای شول. جمیل ورو ورو ورته وویل: "پاکستانيان لا د افغانانو زور نه دی لیدلی. اوس مې ژوندي خوړل، خو بخت یې ښه و."

لږ وروسته وریځې ولاړې او باران هم ونه شو. د راج اټکل خطا شو. یواځې تندر او برېښنا وه. ټول د ونو او شاخو لاندې پټ شول.

زهرا د وېرې نه انس ته ورنږدې شوه، غوښتل یې انس غېږ کې ونیسي، خو انس ځان ترې لیرې کړ او ځان یې گوښه کړ.

ټول غلي ناست وو، يو بل ته يې بې له خبرو کتل.
 ناڅاپه يو دروند غږ شو. تندر شو، او ونې ځينې راچپه شوې.
 برېښنا وه چې ځمکې ته ولوېده او هممهاله اور بل شو. اور
 ونو ته خپور شو. يوه ونه لاندې يو کس هم و، چې همالته
 وسوځېد او مړ شو. خو دا خبره نورو ته عادي ښکاره شوه؛
 ځکه دا وروستيو کې داسې مرگونه هره ورځ کېدل.

راج خپل زيرکتيا وکاروله: "هلئ هلکانو، اوس چې اور شته،
 کبان ونيسئ او ښه کباب يې کړئ. خواړه به مو شي!"

دا خبره چې واورېدل، ټول پاڅېدل. ويره او تندر يې هېر
 کړل. هر يو هڅه کوله چې ډېر کبان ونيسي.
 څو شيبې وروسته، جميل يو غټ ماهی نيولی و. ژر يې انس
 ته نارې وکړې: "ښاغلي انسه، ښاغلي انسه!"

انس چې ورغی، جميل ماهی له لکۍ نيولی و، او ماهی سمندر
 ته زورونه ورکول — ژوندی و.

انس ژر د یوې ونې څانګه ماته کړه او څو ځله یې ماهی پر سر وواهه، تر څو بې هوشه شو. ماهی یې په دوه کسانو راپورته کړ او درې ځله یې پر ځمکه وویشت، تر څو یې حلال کړي.

بیره یې وکړه، ماهی یې د ونو اور ته یووړ. ځینې برخې یې خامې پاتې شوې، ځینې وسوځېدې، ځکه د پخلي وسایل نه وو.

خو خیر، تر غرمې پورې ټولو خواړه وخورل. خپټې یې مړې شوې. نور هم د ماهیانو غوښې یې له ځان سره واخیستې او بیا کښتۍ ته پورته شول.

مازديګر شو، له لرې وچه ځمکه ښکاره شوه. ټول له خوشحالی نه ټوپونه وهل.

وچه ته چې ورسېدل، ولیدل چې دا یوه پراخه دښته ده؛ نه کلي شته، نه کورونه. لمر هم ورو ورو د سمندر پر لور ډوبېده، او د شپې تیاره خپره شوه.

په شپه کې هم روان وو، ځکه ټولو اوس ښه انرژي تر لاسه کړې وه.

زهرا د انس تر څنگ روانه وه. ورو یې وپوښتل: "ایا موږ به خپل هېواد ته ژوندي ورسېږو؟"

انس وخنډل: "هو، ولې نه، ته کوم شک لري؟"

زهرا ساه واخیسته. په مات زړه یې د انس لاس ورو ونيو، سر یې د انس اوږه کېښود. ورو یې وویل: "شک لرم، خو که ته راسره وي، نو زه هیڅ وېره نه لرم."

انس غلې شو. نه یې ویل چې له اوږې مې ځان لرې کړه، او نه دا چې لاس مې خوشی کړه. داسې ښکارېده چې دوی د مینې منځنۍ پړاو ته رسیدلي دي.

انس د اوږدې چوپټیا وروسته وپوښتل: "تاڅومره زده کړې کړې؟"

زهرا ځواب ورکړ: "زه اوس په یولسم ټولګي کې وم."

انس بيا وپوښتل: "ستا عمر څو دی؟"

زهرا: "زه دوه میاشتي مخکې اولس کلنه شوی يم. زما ورور پنځلس کلن دی."

"ته څو کلن یې انس؟"

انس: "زه تقریباً پنځه ویشتم کلن يم. له همدې امله ستا څخه لږ لري پاتې وم، ځکه زما او ستا عمر کې فرق شته. ښه دا ده چې خلک د خپل همزولو سره ژوند وکړي."

زهرا وځنډل: "د یوې نجلۍ لپاره خاوند همزولي نه دی شرط. عقل، وجدان، احساس او د دواړو خوښه مهمه ده. امیر زما همزولی و، خو ما هغه خوښ نه درلودې، ځکه هغه بې غیرته او بې احساسه انسان و. خو دلته یو څوک شته، چې زه د زړه له کومي هغه خوښوم..."

خو دا یې نه شوای ویلی، ځکه د پښتنو رواجونه او حیا دا اجازه نه ورکوله.

انس هم پوه شو چې د چا خبره کوي.

راج غږ کړ: "که ستاسو خوبنه وي، همدلته شپه تېروو. د هوا درجه بڼه ده او خطر کم ښکاري." ټولو سره موافقه وکړه.

زهرا د انس له اوږې سر لري کړ، لاس يې خوشي کړ. نصيب او جميل د دوی تر شا روان وو او خپلو کي خبرې يې کولې.

زهرا د خپل ورور نصيب خواته لاړه او ورسره يې خبرې وکړې.

انس ورته وويل: "زه هلته ویده کېږم." يو ځای يې وښود. "که څه ستونزه وي، موږ ته ووايه."

زهرا سر و خوځاوه. انس ولاړ، خو بيا بیرته راوگرځېد. په شرمېدلي لهجه يې وويل، سترگې يې ځمکې ته ټيټې کړې: "که تاسو دواړه — ته او نصيب — هم زموږ ترڅنګ ویده شئ، ستونزه نه شته."

انس لار، د جميل ترڅنگ کیناست. دواړو مجلس کاوه، خو دواړه ژر ویده شول.

لږ وخت وروسته انس خپلې سترګې خلاصې کړې. څنگه یې چې کتل، زهرا یې څنگ ته پرته وه. هغه تر اوسه نه وه ویده شوې. اسمان ته یې کتل. لاسونه یې پر سینه ایښي وو، ساه یې ورو، خو ژوره روانه وه، لکه د زړه په تل کې چې کومه نابله ویره یا امېد پټ وي.

انس ورو وویل: "چې نور یې وانه وړې... مننه چې زما خبره دې ومنله."

زهرا د هغه خبرې ته ځواب ورنکړ. یوازې یې ورو وویل: "وګوره... اسمان څومره ښکلې دی! کهکشانونه، رڼاګانې... د الله د قدرت یوه عجیبه منظره ده."

انس هم ورو وویل: "هو... ډېر ښکلې دی..."

هغه ورو د زهرا پر لاس خپل لاس کېښود. زهرا د ده خواته وکتل. د انس ساه چټکه شوې وه. سترگې يې ځلېدې. خو څه يې نه ويل. لکه د زړه خبره چې پر ژبه نه راځي.

زهرا لږ واوښته، مخ يې پوره د انس خوا ته کړ. څه شيبه دواړه يو بل ته غلي کتل، لکه د کلونو انتظار چې همدا شيبه وه، چې يوازي د يو بل سترگو ته وگوري.

زهرا ورو خپل کين لاس پورته کړ، د انس سترگې يې پټې کړې، په شوخ انداز يې وويل: "بناغلی انس... ویده شه! سهار بله اوږده لار ده. ستړياوې دي. خوب پوره کړه."

انس له بندو سترگو سره موسک شو: "سمه ده... ستا آمر په سر سترگو."

دواړه ورو ورو وخنډل. خو هغه خدا هم د فکرونو د ژورو سمندرونو نه راپورته شوي وه. لکه چې هر یو د خپل زړه دننه د مینې بې غږه خبرې کولې.

شپه ورو ورو تېره شوه... ستوري وځلېدل... کهکشانونه وڅرخېدل... او دا نړۍ همداسې خاموشه روانه وه.

• شپږمه ورځ

انس د خلکو د شخړو له غږونو سره له خوبه راویښ شو. سترگې یې پرانیستي او له ځان سره یې دا شعر ولوست:

"ستوماني مو لا د شپې وتلې نه وي،

چې مو بل سترۍ سهار په انتظار وي."

پاڅېد، او د شخړې پر لور روان شو. هلته یې ولیدل چې یو شمېر کسان په راج برید کوي او حالت سخت ګډوډ دی. خلک سره راټول شوي وو، خو دښمن او ملګری نه معلومېدل. هر څوک بل څوک وهه.

انس ناڅاپه جميل وليد چې د يوه چاغ سړي پر نس ناست و، د هغه سترگې يې په گوتو کارلې او لوړ غږ يې کاوه:

"رزيله! دا سترگې به دې په گوتو در وباسم!"

انس منډه کړه او په قهر يې جميل ته وويل:

"څه کوي ليونيه؟"

هغه چاغ سړی راپاڅېد او انس ته يې سوک ورکړ، د انس له خولې وينې روانې شوې. دا ځل انس هم پر هغه سړي يرغل وکړ، دواړو — انس او جميل — هغه سړی دومره وواهه چې بې سده شو.

انس خپل ځان پاک کړ، او په تعجب يې وويل:

"دا څه حال دی؟ دا څه پېښه ده؟"

جميل، چې ساه يې بنده بنده اخیسته، وويل:

"بناغلی انس، دا جگره له هغه وخته پیل شوه چې د بگوان
زوی، راج، وو هل شو."

انس:

"کوم راج؟ هغه بودا راج چې له مور سره و؟"

جمیل:

"هو، هماغه! هغه یې بڼه سم وواهه!"

انس له قهره سور شین شو، په منډه د راج پر لور روان شو.
راج په وینو سور پروت و، پر غاړه یې لاس ایښی و، داسې
بنکارېده لکه چا چې ټینګه خفه ورکړې وي.

انس د هغه سر ته کیناست او پوښتنه یې وکړه:

"راج! څه پېښه ده؟"

راج هڅه وکړه چې خبرې وکړي، خو توخې پرېښود. جميل
ژر اوبه راوړې او د راج خولې ته يې واچولې. جگړه هم پای
ته رسېدلې وه، او شپږ تنه مړه پراته وو.

راج ورو وويل:

"زه نه پوهېږم ولې يې زه ووهم، ښايي د دې لپاره وي چې ما
د دوی له نظره ناسمه لار غوره کړې وي... ښايي دا زما د
ښو بدل وي..."

ټول خلک د راج شاوخوا راټول شول. مقابل لوری هم د
جگړې له امله ټول وژل شوي وو.

يو زوړ سړی وويل:

"راځئ، خپل سفر ته دوام ورکړو. بايد ځانونه ورسولو."

ټولو ومنله. خو حالت داسې ګډوډ و چې څوک نه پوهېدل څه
وکړي.

له لري یو کلی بنکاره شو. یو کس خوشحاله شو او وویل:
"ژر شی! ښایي ژر ښار ته ورسېږو."

ټول چټک شول. انس د زهرا تر څنګ روان و. یو کس ورځی
او ورته یې وویل:
"راج غواړي تاته څه ووايي."

انس حیران شو، خو ورځی. جمیل هم ورسره و. راج، چې د
مرګ او ژوند ترمنځ و، په زوره وویل:
"زویه، دلته راسه..."

غږ یې کمزوری و، خو خبرې یې درنې وې:
"زه په ټول کاروان کې له تا پرته بل زړور کس نه وینم. ښایي
زه د لارې تر پایه ونه رسېږم. خو ته باید د دې خلکو مشري
وکړې. زویه، که زه مړ شوم، زما مړی وسوځوه، او ایري

مې یوه سیند ته واچوه. دا زما وصیت دی... زما کورنۍ ته هم
سلام ورسوه..."

انس غلی و، یوازي يې سر خوځاوه. د راج خبرې يې ژوري
په زړه کې کېنولې. لږ مزل وروسته راج خپل وروستی سا
ورکړ.

انس ژړل. جمیل حیران و:
"بناغلی انس! دا خو هندو و، ولې ژاړې؟"

انس، چې سترګې يې له اوبنکو ډکې وې، وویل:
"جمیله، موږ ټول انسانان یو. که څه هم هغه مسلمان نه و، خو
له موږ سره يې مرسته کوله. د هغه انسانیت ته درناوی پکار
دی. هېڅوک باید د چا په مرګ خوشحاله نه شي، ځکه مرګ
حق دی."

جمیل:

"سمه ده، رښتيا وايي..."

انس وويل:

"نه، دا به دلته نه ښخوو. بايد د هغه وصيت پوره کړو. بايد يې وسوځوو."

ټول ورسره ومنل. يو کس وويل:

"نږدې يو کوچنی کور دی، هلته به يې وسوځوو."

جسد يې پورته کړ. کله چې هلته ورسېدل، معلومه شوه چې دا يو هندو بتخانه ده. هلته يو لوي بگوان وو، چې څو لاسونه يې لرل او اوږده شونډه يې درلوده.

ټول حيران ولاړ وو. وړې هم وو. د معبد خوا کې يې د ماهي پاتې شوني چې وه هغه يې وخوړل.

ناڅاپه د یو کس د پښو غږ راغی. یو پندیت راغی. هغه سپین
رنگي کرښې په تندي کړې وې او د بت مخ ته یې لاسونه
پورته نیولي وو.

انس ورځی، په اردو یې ورته وویل:
"وروره، مهرباني وکړه، موږ مسافران یو، زموږ الوتکه
لوېدلې ده، مرسته مو وکړه."

پندیت وویل:
"تاسې څوک یی؟ دلته څه کوی؟"

انس ورته کیسه وکړه. پندیت وویل:
"دلته پاتې شئ، زه به خپلو خلکو ته خبر ورکړم."

ناڅاپه یې د راج جسد ته پام شو. ویې ویل:
"دا څوک دی؟"

انس: «دا کس چې زموږ سره ملگری و، ستاسی د دین پیرو و. نوم یې راج و. هغه هم زموږ سره مسافر و، خو په لاره کې د یوې پیشې له امله مړ شو.»

هغوی راج ته خیر شول، قمیص یې خپري کړ. د هغه د دواړو اوږو تر منځ یو عجیب نښه وه. پنډیت وویل: «دا کس زموږ د کلي مشر و، دا هم هغه نښه ده.» بیا یې خپل قمیص پورته کړ، د هغه پر اوږو هم همدا نښه وه. پنډیت لا هم وویل: «دی زموږ تر ټولو غټ مشر و، د لوی مندر پنډیت و. زه همدا اوس هم چې نور خلک خبر کړم.»

انس: «سمه ده، خو دا کوم حای دی؟ د دې حای نوم څه دی؟»

پنډیت: «دا هندوستان دی، بهارت.»

انس: «کوم ایالت؟»

پنډیټ: «دا د چټیسگر ایالت دی.»

بیا پنډیټ لار، هغوی یی همدلته پرېښودل.

ټول حیران وو، خو ځینې له خوشحالی ټوپونه وهل. هغوی پوه شول چې نور دا خطرناک او له پېښو ډک سفر پای ته ورسید، هندوستان پسې پاکستان او بیا به افغانستان ته په خیر ورسې.

د ماښام سپوږمۍ له لري څخه ډېره ښایسته برېښېده.

جمیل وویل: «ښاغلی انسه، هغه کس خو لا نه دی راغلی، ماښام شو. اوس به څه کوو؟»

انس: «والله نه پوهېږم، هغه خو ویل چې راکم. دا ځای هم لکه څنګه چې ما اوریدلي وو، عجیب او جالب دی.»

جمیل: «څه دې اوریدلي دي؟»

انس: «دا چتیسګر ایالت دی، دلته تر اوسه نه تکنالوژي شته او نه تمدن. دا خلک اوس هم د زرګونو کلونو پخوانیو رواجونو تابع دي. موږ باید ژر تر ژره له دې ځایه ووځو، ځکه دلته نه تېلیفون شته، نه انټرنېټ، او نه هم د نورو سره د اړیکې اسانتیاوې شته.»

جمیل: «ممم، سمه ده، ستا خبره پر ځای ده، باید ژر تر ژره ولاړ شو.»

دوی همداسې خبرې کولې چې د آس د ګاډي غږ شو. لږ وروسته یو ګاډی راورسېد، له هغه نه اته یا لس کسان بنکته شول. د ټولو سره نيزې او رسی وې. هغه پندیت په لوړ غږ وویل: «په ارام ځانونه موږ ته تسلیم کړئ، که نه، وژني مو!»

انس: «خو موږ څه نه دي کړي! ولې مو وژنئ؟ تاسو باید
زموږ سره مرسته وکړئ.»

هغوی له هر طرفه دوی محاصره کړل. د دوی څخه یو کس د
تېښتې هڅه وکړه، خو یو هندو په نیزه وواهه. نیزه یې په نس
ورننوتله او له ملامه راووتله. همالته ځای پر ځای مړ شو.

د دغه حالت په لیدو ټول نور هم تسلیم شول.

انس له ځانه سره وویل: «دا څه بلا ده؟ له یوې بلا خلاص
شو، خو بله مخې ته راغله.»

انس بیا وویل: «پنډیته وروره، موږ څه کړي؟ ولې مو
نیسی؟»

په داسې حال کې چې د دوی لاسونه او سترګې تړل کېدې،
پنډیټ وویل: «تاسو زموږ مشر، درېنډیټ، وژلی دی. اوس
باید د سزا لپاره ځانونه چمتو کړئ!»

جمیل غوسه شو: «ای د رزیل زامنو! نه وینئ چې موږ هغه
له ځان سره را وستلی و؟ که چېرې موږ هغه وژلی وای، نو
جسد به مو ولې را وړی؟ موږ ستاسو سره هېڅ دښمني نه
لرو، او هغه مو په ډېر احترام دلته راوستی دی.»

جمیل خبرې کولې چې دوه کسان پرې راوغورځېدل، یو یې
په سوکو وواهه او بل په لغتو. ټول یې د آس ګاډي ته پورته
کړل، خولې او سترګې یې کلک ټینګې تړلې وه.

ټول غلي ناست وو، د یو ناڅرګند برخلیک په انتظار.

انس ته د هغه بوډا راج خبرې ور په یاد شوې چې ویلې یې
وو: «هېڅکله همت له لاسه مه ورکوه. هره ستونزه یوه لاره
لري. ته به هېڅکله هم ماتې نه مني!»

شپه ورو ورو تېره شوه. د نړۍ د خلکو لپاره دا شپه لکه د هر وخت په څېر وه، خو د دوی لپاره دا یوه خونړۍ او د وېرو پکه شپه وه.

• اوومه ورځ

په همدې شپه کې یې دوی یوه نامعلومه ځای ته راوستل. لاسونه او پښې یې تړل شوي وې، سترګې یې هم پټولې وې، هیڅ شی نه لیدل کېدل. تر سهاره پورې همداسې بند پاتې وو.

کله چې سهار شو، یو کس راغی او پوښتنه یې وکړه:
"ستاسو مشر څوک دی؟"

خو هیڅ چا ځواب ورنه کړ، ځکه یو خو د وېرو اردو نه وه زده، او بل ټولو خولې تړلې وې.

هغه کس د یو تن خوله خلاصه کړه او ورته ویې ویل: "د
کوم ځای یې؟"

هغه وویل: "زه د پاکستان یم. ولې؟"

"ستاسو مشر څوک دی؟"

هغه کس ځواب ورکړ: "زه یم د دوی مشر."

په اصل کې دا کس د ځان ژغورلو لپاره دروغ وویل، چې
خوشې شي او نور پاتې شي.

بیا هغه کس د ټولو خولې، لاسونه او پښې خلاصې کړې او
سترګې یې هم ورته پرانیستې. ورته ویې ویل: "راځئ، ما
پسې راشئ."

ټول ورپسې روان شول.

يوه پراخه ميدان ته ورسيدل. ډېر خلک هلته ولاړ وو. له لري څخه يې ورته کتل. يو ډول نارنجي بيرغونه يې په لاسونو کې نيولي وو. دوی په مراټي ژبه خبرې کولې، خو انس او ملګرو يې نه پوهېدل چې څه وايي.

هلته يو لوی پنديت ناست و، خوشاله يې غږ وکړ: "راشۍ، راشۍ! بڼه راغلاست، بڼه راغلاست!"

بيا يې وويل: "ستاسو مشر څوک دی؟"

هغه پاکستاني، چې ځان يې مشر معرفي کړی و، ژر ورمخکې شو او خوشحالی سره يې وويل: "زه يم، صاحب. کوم امر لرئ؟"

پنديت ورته وويل: "بګوان موږ ته دا بخشش راکړی چې ته زموږ برخه شوي. موږ هر څو کاله د خپلو قبيلو لپاره يو

مشر د دیوتا په درشل کې قرباني کوو. دا حل به ته دا قرباني
يې.

پاکستاني کس له ډاره رنگه واوښت او ژر یې وویل: "نه،
صاحب! زه د دوی مشر نه یم. ما دروغ وویل چې خوشي
شم."

پنډیت چیغې کړې: "ونیسې یې! په رسی کلک وتړئ چې ونه
تښتي!"

جمیل انس ته غوسه سره وویل: "گوره! ما خو مخکې هم دا
سړی دروغجن او نمک حرام گڼلی و. ده زموږ د ژغورلو
لپاره نه، بلکې د ځان لپاره دروغ وویل. اوس خپله مرگ ته
ولاړ."

پاکستاني له ډاره سترگې غټې غټې راکښلې وې، هیڅ یې
نه ویلای شو.

پنډیت ټولو ته وویل: "تاسې د دې لپاره نیولي شوي یاست چې تاسې زموږ مشر پنډیت راج راجپوتان وژلی دی. اوس به تاسې ټول د مرګ سزا اخلی. هره ورځ به یو کس د دیوتا لپاره قرباني کوو."

هغه پاکستانی یې د بت مخې ته بوتله او هلته یې سر له تنه جلا کړ. دده په مرګ ټولو خوشالي کوله او چیغې یې وهلې. بیا یې نور ټول بېرته هغې کوټې ته بوتلل، چیرته چې مخکې بندي وو.

په کوټه کې یو وړوکی کړکی وه، چې لږه رڼا به ورننوتله.

ټول چوپ ناست وو. زهرا د ډار او نا امیدۍ نه ژړل، او وې ویل: "ایا زما ورور نصیب به هم د دې وحشي هندو زامنو د دیوتا لپاره قرباني کوي؟"

انس ورته وویل: "نه، داسې به نه کېږي. همت ولره. هر مشکل حل لري. موږ به د دې مصیبت نه هم خلاص شو."

هغه د زهرا اوبنکې په خپلو ګوتو پاکې کړې او په خپله غېږ کې يې ټينګه ونيوله.

يو کس انس ته وويل: "موږ بايد د همدې کړکۍ نه وتښتو. بله چاره نشته، که نه دوی به هره ورځ يو يو کس ووژني."

انس وويل: "هو، دا خبره سمه ده، خو دا کړکۍ خو ډېره لوړه ده. څنګه به پورته شو؟"

هغه کس وويل: "تر ماښام پورې به فکر وکړو، بيا به پرېکړه وکړو."

انس هم ورسره موافق شو.

زهرا، چې د انس په څنګ کې ناسته وه، اوس پوره همت له لاسه ورکړی و. د خپل مرګ انتظار يې کاوه. هغه لا اوس

هم ماشومانه طبيعت درلود. عمر يې يوازي اوولس کاله و. د انس غوندي زړوره او هوښياره نه وه.

ماښام شو. ټولو دا پرېکړه وکړه چې يو کس به لاندي وي، دوهم به په هغه باندي، دريم به بيا د هغه سر ته پورته کپري. دا ډول به يو د بل په اوږو خپزي، تر څو چې يو تن کرکۍ ته ورسېږي. که چيري نور هم پاتې وي، نو دوی به له خپلو جامو، خادرونو او رسيو نه يوه اوږده پټه جوړه کړي او نور هم پورته کړي.

عمل پيل شو. لومړی انس و. ټول يو د بل په سر وختل. ناڅاپه يې له کرکۍ نه وليدل چې بهر يو ساتونکی ولاړ دی.

ژر بېرته راکښته شو او ويې ويل: "بهر يو کس ولاړ دی، اوس نه شو تښتېدلی."

څو شېبې وروسته يې بيا هڅه وکړه. دا ځل ساتونکی هلته نه و.

د دوی له ډلې تر ټولو پورته کس نصیب و، زهرا ورور.
هغه ځان له کرکۍ راواچوه. درب شو، خو ژوندی پاتې شو.
بیا بل کس هم ځان راواچوه. ورپسې زهرا، جمیل او نور هم
راواوښتل.

یوازې انس او دوه نور ملګري په کوټه کې پاتې شول. دوی
هڅه وکړه چې انس هم له کوټې وباسي، خو بلې خوا ته د
وتلو اسانتیا نه وه.

دلته نو د جمیل مغزو کار وکړ. فکر یې وکړ، د لرګیو
دروازه وه، یوازې یو قلفک یې درلود. قلفک یې خلاص کړ،
دروازه هم خلاصه شوه. ټول وخندل. یو کس وویل:
"دومره آسانه وه؟ کاش چې له پيله مو قلف خلاص کړی
وای. ناحقه مو ځانونه په زحمت کړل!"

انس او دوه ملګري یې له کوټې ووتل. زهرا ورغله، انس یې
په غبر کې ونيو. انس ورته وویل:

"زهرا! دا ځای د تلو دی. ژر شه، ځان ورک کړه. که خبر شول، ټول به مو ووژني."

په حویلي کې یو د آس گاډی ولاړ و، هماغه گاډی چې دوی پرې راوستل شوي وو. انس غلی غلی ورغی. یو بل ملگری یې هم ورسره و. دواړو په پټه د آس رسی خوشې کړې. په یوه وار یې آس ته پنده ورکړه. آس تیز وخوځېد او د دوی نورو ملگرو خواته ورغی.

ټول ژر ژر د آس گاډي ته وخوتل. د خدای شکر یې ادا کړ، چې له دې مصیبت څخه خلاص شول.

خو د آس د گاډي شور هندوان له خوبه راویښ کړل. هغوی هم یو بل آس گاډی او د خلکو پک کاروان پسې خوشی کړل او تعقیب یې شروع کړ.

ټول حیران وو، چې څه وکړي. هره لار چې دوی نیوله، هغوی پسې راتلل. جمیل وویل:

"د دې د خلاصون یوه چاره شته که نه!"

انس وویل:

"هو، باید یوه تدبیر وکړو."

دلته بیا د انس د عقل زرین چال وښوول شو. ټولو ورته سلام وکړ.

انس د آس گاډۍ یوه ګوښه خوا ته بوت. هلته ودرېدل. شپه وه. هندوان یوازې د دوی د آس په غږ پسې تلل. دوی یې نه لیدل، ځکه هلته هیڅ خراغ نه و. هندوانو د دوی گاډۍ و نه لید، او لږ مخکې له دوی تیر شول.

انس د آس لوری بدل کړ او بله لاره یې ونيوله. ټول له ویرې ډک وو، ځکه دا حالت د هر سړي غیرت ته ازموینه ورکوله.

شپه ورو ورو تیرېده. دا شپه د دوی لپاره د خوشحالی شپه وه، ځکه دوی نوې هیلې او امیدونه لرل. امید یې درلود چې د سبا له ورځې به خپل ښار ته ستیږي، خپل کور، خپل استوګنځی ته.

• اتمه ورځ

شپه تېره شوه او سهار راغی، خو دوی لا هم روان ول. کله چې لمر راوخوت، دوی له ډېر اوږد مزل وروسته له هغه ځایه لرې شوي وو. دلته یې پرېکړه وکړه چې لږ دمه وکړي، ځکه شپه یې په وېرې کې تېره کړې وه او هېڅوک هم سم نه ویده شوي.

د آس ګاډی یې داسې ځای کې ودراره چې شاوخوا شنې ګیاوې وې، شا ته یې یو وړوکی غړ و، او یوې خواته یوه نری بهېدونکې ویاله روانه وه. دوی او اس اوبه وڅښلې او همدلته یې پراو وکړ. ټول ستړي شوي وو، هر یو هڅه کوله چې ځان ته مناسب ځای ومومي او هلته لږ استراحت وکړي.

نصیب د وړوګي غره سر ته ختلی و. ناري یې وکړې:
"بناغلي انسه، دلته راشه!"

ټولو د هغه خواته وکتل. انس وویل: "څه خبره ده؟ کومه بله
پېښه شوې ده؟"

نصیب وویل: "نه، دلته له نږدې یو کلی دی، هلته به لار شو
او ځانونه به خوندي کړو."

انس ځواب ورکړ: "سمه ده، خو لږ دمه به وکړو. آس هم
ستړی دی، موږ هم لوږي یو او بي خوبي هم زموږ مغزو ته
زیان رسولی دی."

نصیب بیرته راکوز شو، د خپلې خور ترڅنګ کښېناست.
جمیل هم ورسره و. جمیل وویل: "هلکه، تاسې نور خپلوان
هم لرئ؟"

نصیب وځندل: "ولې نه لرو! شکر، هر څه لرو. ولې دا پوښتنه وکړه؟"

جمیل موسکې شو: "ښه خبره ده، نو کله چې ښار ته ورسېږو، زه به له زهرا سره د انس نکاح تنظیم کړم."

زهرا چې دا خبرې واورېدې، لږ موسکې شوه او مخ یې واراوه، داسې ښکارېده لکه لږ شرمېدلې وي.

نصیب هم وځندل: "هو، زما خو خوښه ده، خو ښاغلی انس به یې هم ومني؟"

جمیل وویل: "منل او نه منل یې زما په لاس کې دي. اوس خو زما ډېر نږدې دوست دی، هره خبره مې مني. خو زهرا به یې څنگه مني؟"

نصیب زهرا ته وکتل. هغې په تعجب ورته کتل، د سترگو په اشاره یې پوښتنه وکړه: "دا څه وایي؟"

نصیب وخنډل: "هو، زهرا هم زما خبره نه ردوي. زه یې ورور یم."

زهرا له بنده څه ونه ویل، خو زړه یې له خوشحالی ډک شو.

لږ وروسته انس راغی: "نصیب، ستا خبره سمه وه، دلته واقعاً یو لوی کلی دی. ما هم ولیدل. د ماښام لپاره به هلته لاړ شو."

جمیل ورته وخنډل: "راځه، موږ هم ستا او د زهرا په اړه خبرې کولی."

انس شوخ نظر ور واچوه: "بیا دي کومو گلانو ته اوبه ورکړي دي؟ هلکه ته به نه سمیري!"

ټولو وځندل.

جمیل وویل: "راځه نصیبه، زه او ته به ویالو ته لار شو،
اوبه به وڅښو."

دواړه ولاړل. زهرا او انس یوازې پاتې شول.

انس وویل: "زهرا، دوي څه ویل؟"

زهرا موسکۍ شوه: "خبرې نه شم ویلی، خو... د زما او ستا
په اړه یې څه ویل."

انس لږ مخ جدي کړ: "ښه، دا څه موضوع ده؟"

زهرا لږه سا واخيسته، د شاوخوا په لور يې وکتل، بيا يې د انس لاس په خپل لاس کې ونيو: "هغه خو يوازي زما او ستا د خیر خبرې کولې. هغه څه ناسم نه دي ويلې."

انس موسکې شو: "زه پخوا له انجونو ډېر ليرې تلم. هېڅکله مې له بنځو سره دلچسپي نه درلوده، يوازي مې خپل کار او ژوند ته ځان وقف کړی و. خو له هغه ورځې چې ته مې ليدلې، نه پوهېږم ولې هر وخت غواړم تا سره اوسم، ستا سره خبرې وکړم. ځان مې ډېر کنټرول کړ، خو نه توانېدم. دا هم منم چې ستا عمر ډېر کم دی. زه د پنځه ويشتو کلونو يم او ته د ۱۷ کلونو يې، ډېر توپير دی."

زهرا وويل: "زه پوهېږم. همدا وجه ده چې ته ما ته گران يې، تا همېشه زما ساتنه کړې ده. زه په تا تر خپل ځان هم ډېر باور لرم. تا هر ځل زما ژوند ژغورلی دی."

دواړه يو بل ته موسک شول، خو لا يې خپل احساسات نه وو ښکاره کړي، ځکه نه وخت مناسب و او نه ځای.

مازديگر شو. آس هم ويده شوی و او بڼه ارام يې کړی و. د ټولو ستړيا له منځه تللي وه. بيا ټول آس گادي ته وخته او د خپل سفر مزل يې دوام ورکړ.

ماښام نږدې و، چې د دوی گادي يوه کلي ته ورسېد. يو کس د خپل کور له بامه کتل، کله چې يې گادي وليد چې د دوږو سره د دوی کلي ته را روان دی، ژر يې نورو ته غږ وکړ: "هلی! وگورئ څوک را روان دي!"

د کلي خلک د کلي دروازي ته راوتلي وو، د میلمانو په لیدو يې خوښي وکړه. دوی میلمه پال خلک وو، ختین کورونه يې لرل، هر کور کې به غواگانې، چرگي او نور حیوانات وو.

يو کس د دوی مخې ته راغی: "راشئ! تاسې ټول زما میلمانه یاست. موږ د میلمانو ډېر عزت کوو."

د دوی ګاډۍ یې د خپل کور انګړ ته داخل کړ. د هغه کس
مېرمن او دوه لوڼې هم وې. هغوی ټولو ته ښه خواږه او اوبه
ورکړې.

هغه کس پوښتنه وکړه: "تاسې له کوم ځایه راغلي یاست؟"

ټولو یو بل ته وکتل، نه پوهېدل چې څه ځواب ورکړي. انس
تر لږ فکر وروسته وویل:
"موږ له سریلانکا څخه یو."

د کس تندي ګونځې شو، ویې ویل:
"د سریلانکا خلک خو داسې نه وي، هغوی بله لاره لري.
تاسو خو د بلې لارې راغلي یاست."

هغه کس لږ څه شکمن شو. انس چې د هغه خبرو ته ځان
عادي ښکاراوه، هغه سړی بیا وویل:

"ستاسو کالي او ويننتان ولې دومره خراب او ککړ دي؟ لکه چې په مياشت کې مو حمام نه وي کړی."

په دې وخت کې د هغه کس بنځې وويل:
"پرېږده يې، مسافر دي. ته يې په ويننتانو او کالو څه کار لري؟"

هغه کس وخنډل، لکه د خپلې مېرمنې خبره يې چې تاييد کړې وي.

انس وويل:
"ستاسې په کور کې هيڅ بت نشته، تاسو په کوم دين ياست؟"

هغه کس لږ فکر وکړ، بيا يې وويل:
"زه مسلمان یم، فکر کوم تاسو هم ټول مسلمانان ياست؟"

انس وويل:

"هو، الحمدالله موږ ټول مسلمانان يو، او ډېر خوشحاله يو چې تاسو سره مو وليدل. کولی شئ موږ بنار ته يوسئ؟ موږ ته لاره نه معلومېږي."

سړي وويل:

"هو ولي نه! تر سهاره صبر وکړئ، زه به يې معلومات وکړم، يو نوی آس به درکړم چې تاسو ورسوي او يو کس به هم درسره مل شي."

ټول خوشحال شول، ځکه هر څه سم روان وو.

د ماښام ډوډۍ تر خوړلو وروسته سړي ورته وويل:

"موږ خو يوازي دوه کوټې لرو، په يوه کې زه او مېرمن مې يو، په بله کې زما دوه لونې دي. تاسو به..."

انس يې خبره پرې کړه:

"موږ به په سراي کې ویده شو، هیڅ خبره نه ده، موږ عادت یو."

سړي وویل:

"هلته به یخ وي، هوا خو سړه ده."

انس وویل:

"بس ته یوازې څاډرونه راکړه، موږ همهلته سم یو، دا یوازې یوه شپه ده، هر څنگه تېرېږي."

سړي وخنډل، ویل:

"رښتیا هم، مسافر ډېر ټینګ وي."

سړي ټولو ته په سراي کې ځایونه او بسترونه برابر کړل، او پیاوړي توسونه یې ورکړل چې تود ویده شي. ټول اته کسان وو.

انس په بستر کې پروت و، ستورو ته یې کتل. زهرا راغله، د هغه په څنگ کې یې ځان کېښود، ویې ویل:

"زما ورور هم ډېر شوخ دی، تر جمیل یې هم شوخي کې اړولی دی."

انس وخنډل، ویل:

"ولې، څه شوي دي؟"

زهرا وویل:

"په زوره یې غوښتل چې زه او ته یوځای ویده شو، بل ځای یې نه پرېښودم."

انس وخنډل:

"هو، دواړه ډېر شوخ دي، خو هیڅ خبره نه ده، دلته خو راحتته یې."

هغې هم وخنډل. انس خپل لاس د زهرا د سر لاندې بالښت ته کښنود، زهرا خپل سر ورباندې کښنود. دواړه څه شپږه آسمان ته کتل. زهرا په اړخ واوښته، لاس يې د انس پر بدن واچوه. انس ژر شاوخوا وکتل چې څوک به نه گوري، بيا يې په غلي آواز وويل:

"ليونې! که چا ليدلي وای نو؟"

زهرا وخنډل:

"نو څه؟"

انس هم خپل لاس د هغې پر بدن کښنود، تر پوزې يې کش کړ، په شوخ انداز يې وويل:

"نو زه شرمېدم بيا..."

زهرا غلې شوه، يوازي انس ته يې کتل. دواړه ډېر نږدې پراته وو، د يو بل د بدن تودوخه يې احساسوله. انس ورو ورو خپل لاس د زهرا له اوږې د هغې نس ته يووړ، د هغې

د تنفس له امله يې نس پورته او کښته کېده. انس په شوخ انداز د هغې پر نس کرار چپلاخه وکړه، ويې ويل:

"دا ولې بنورېږي، ها؟"

زهرا وخندل، په مينه ناک آواز يې وويل:

"که رښتيا درته ووايم، هر کله چې ته ما ته نږدې شي، زما سا چټکه شي، بدن مې ريرېدي شي، او خبرې مې ټولې هېرې شي، زړه مې درب درب وهي."

انس وويل:

"که غلطه ونه گڼي، غواړم ستا د زړه درېونه واورم."

زهرا:

"څنگه به يې اوري؟"

انس خپل سر د هغې د چپ سينې خواته يووړ، غوږ يې پرې کيښود. د هغې سينه ډېره نرمه وه، د ځوانۍ لومړۍ پړاو و،

نو رښتیا هم د هغې د زړه دربونه یې په خپلو غوږونو
واورېدل. څه شېبه یې سر هلته ایښی و، بیا یې پورته کړ،
ویې ویل:

"زهرا، یوه خبره درته وکړم؟"

زهرا وویل:

"یوازې یوه؟ درې وکړه!"

انس وخنډل:

"خیر، پرېږده، اوس یې وخت نه دی."

زهرا:

"زه دې اندېښمنه کړم، ووايه نو!"

انس:

"نه، اوس نه وایم، هره خبره او هره کړنه خپل وخت لري."

زهرا:

"زه ستا د زړه هره خبره درک کوم، که څه هم ته یې نه وایې."

انس:

"رښتیا؟ نو ووايه چې ما څه غوښتل، ولې مې ونه ويل؟"

زهرا:

"سمه ده. تا ځکه ونه ويل، ځکه ته یو شرمېدونکی او چالاک یې. تا چې څه غوښتل هغه دا و."

زهرا خپل سر پورته کړ، خپل تندي یې د انس له تندي سره وښلوله، بیا یې د انس شونډې په ډېره نرمه او مینه ناکه مینه ښکل کړې، سر یې د انس پر اوږه کینود، سترگې یې پټې کړې، داسې لکه نور انس ته د مخامخ کتلو جرات ونه لري.

انس حيران ورته کتل، هيڅ يې ونه ويل، ځکه زهرا د هغه د زړه خبره درک کړې وه. انس څادر سم کړ، زهرا يې وپوښله، او تر سهاره پورې يو دبل سره غلي ویده وو. دا شپه هم د نورو شپو په څېر تېره شوه.

• نهمه ورځ

جميل کله چې له انس او نورو څخه لږ لېرې شو، پام يې شو چې دواړه - انس او زهرا - يو بل غېږ کې نيولي ویده دي. جميل وخنډل او له ځان سره يې ورو وويل:

«درېغه څومره درواغجن خلک دي! راته وايي چې د يو بل سره هېڅ مينه نه لرو، خو وگوره، څنگه يو د بل په غېږ کې ویده دي.»

د سهار له خوا انس او نور ټول له خوبه راپاڅېدل. د محمد خان په کور کې يې د سهار چای وڅښلو. محمد خان، چې د دوی کوربه وو، وويل:

«اوس به موټر راشي. ما ستاسو لپاره يو موټر کرایه کړی دی.»

ټولو خپل اړین شيان راټول کړل او د موټر په انتظار شول. د غرمې لسو بجو ته موټر هم راورسېد - يو زوړ جیپ وو. ټول پکې کیناستل او د کلي له خلکو سره یې خدای پامانۍ وکړه.

انس جميل ته وویل:

«گوره، زموږ مسلمان که هر څومره غریب هم وي، خو د بل مسلمان سره حتما مرسته کوي.»

موټر روان وو. د لارې په اوږدو کې ډول ډول کلي او کښتونه تر سترگو کېدل، خو دوی خوشحاله وو. ټول نڅېدل او د خوشحالی واری یې په زړونو خورې وې.

جميل غلي انس ته وویل:

«بناغلی انسه! تا خو ویل چې زهرا سره هېڅ مینه نه لري،
خو ما پروږن ماښام بل څه ولیدل!»

انس، چې سترګې یې مړې اچولې وې او له لږه ګیله منده
لهجې سره یې وویل:

«رزيله! ته ولې زموږ پسې ګرځې؟ ته خو له هرې خبرې
څخه ناسمه پایله اخلي!»

جمیل وخنډل:

«ما خو هېڅ هم نه دي ویلي، قسم خورم! خو سهار مو تاسو
دواړه یو بل په غېږ کې ویده ولیدئ. هلکه، دا زهرا خو به تا
ته جادو کړی وي!»

انس له شوخ طبعه سره وویل:

«جميله! زهرا ته زهرا مه وایه، ورینداره ورته وایه!»

جمیل له حیرانتیا خندا سره وویل:

«اهاها! بالاخره دې منلې! تا خو ويل چې زه له انجونو څخه
تل لېرې پاتې کېږم، خو اوس څه وشول؟»

انس له ملنډو سره ورته وويل:

«رزيله! ته خو زما دوست يې، ته هم همداسې اوسې! خو څه
وکړم؟ که زه را زما پسې په زور منډې نه وای وهلې، نو
زه خو سم سړی وم، نو زه هم انسان یم، ملایکه خو نه یم!»

جميل وخنډل:

«ښه دې وکړل! زه را خو ستا سره رښتیا مینه درلوده، خو
ښکاره یې نشوای درته ویلای. ښه وشول چې هغه بدبخته
امیر مړ شو. که نه، ستاسو اړیکه به هېڅکله نه وه جوړه
شوې.»

انس جدي شو:

«جميله! مخکې مې هم ويلي وو چې د چا په مرگ خوشحالي
مه کوه!»

جمیل وخنډل:

«سمه ده، سمه ده! اوس بیا نصیحت مه کوه!»

موټر د اورگاډي تر تمخای راوړسېد. موټرچلوونکي وویل:
«دا اورگاډی به مو مستقیماً د ممبې ښار ته ورسوي، له هغه
خایه که چېرې غواړئ، هرې خواته تللی شئ.»

انس له موټرچلوونکي څخه مننه وکړه او رخصت یې ترې
واخیست. موټرچلوونکي دوی ته نورې نقدي پیسې هم
ورکړې، ویې ویل:

«دا محمد خان راکړې دي، ویل یې چې دا پیسې دوی ته
ورکړه، چې په لاره کې له کومې ستونزې سره مخ نشي.»

ټول اورگاډي ته پورته شول. تر ماښام مخکې ممبې ښار ته
ورسېدل. دا یو ډېر اباد ښار وو، هرې خواته جگ جگ
تعمیرونه او ښکلي ښکلي ولاړې وې.

جمیل له شوځۍ سره انس ته وویل:

«بناغلی انسه! دلته به لومړی شاهرخ خان سره ملاقات وکړو، بیا به لار شو!»

ټولو وخنډل او لاره یې دوام ورکړه. ماښام ناوخته نوې ډهلي ته ورسېدل. دا هم یو نوی عصري ښار وو. مختلفو څراغونو او عصري کورونو د دوی پام ځان ته راواړاوه.

دوی ټول د ښار یوې قومندانۍ ته لاړل او ځانونه یې معرفي کړل. قومندانۍ سمدلاسه ټولې رسنۍ خبر کړې. دوی ټولو ته د استوګنې لپاره هوټل ورکړ، او ورته وویل شول:

«په راتلونکو اتو ساعتونو کې به تاسو د الوتکې له لارې خپل وطن ته واستوو.»

په رسنیو کې د دې پېښې خبرونه مخکې له مخکې خپاره شوي وو. ویل کېدل چې د افغانستان د آریانا شرکت یوه

الوتکه غورځېدلې ده، مسافرين يې زيات مړه او لږ شمېر يې نادرکه دي.

د دوی په موندلو سره افغانستان ته هم خبر ورکړل شو. د افغانستان چارواکو دا خبر تاييد کړ او د مسافرينو د انتقال لپاره يې سمدلاسه اقدامات وکړل. دوی غوښتنه وکړه چې مسافرين دې ژر تر ژره واستول شي.

دا شپه د دوی لپاره تر ټولو خوشحاله شپه وه. هر يو د خپلې کورنۍ تصورونه کول او د خپل وطن د بوي په اړه سوچونه.

• لسمه ورځ

سهار اته بجې و، ټول وينس وو. ورته وويل شول چې هوايي ډگر ته به وړل کيږي.

ټول يې هوايي ډگر ته بوتل شول. يوه الوتکه ولاړه وه چې دوى ورته منتظر وو.

زهرا ويل: «زه په الوتکه کې نه ځم، که موټر يا اورگاډي ته لاړ شو ښه به وي.»

انس وخنډل او ويې ويل: «لېوني ځاى ډېر لرې دى، توکل پر خدا دې وي! راځه چې الوتکې ته ولاړ شو.» او له لاسه يې ونيو او الوتکې ته پورته شول.

پرواز وشو.

زهرا وويل: «ستا ياد دى، ښاغلي انس، چې لومړى زه څنگه ستا په څنگ کې کښيناستم؟»

انس ځواب ورکړ: «هو، ياد مې دى، باور وکړه هغه وخت هم ډېر ښکلي معلومېدلې.»

زهرا وخنډل: «هر څه د يو بد خوب په څېر وو، شکر دی چې تير شول او موږ ژوندۍ پاتې شوو.»

انس وويل: «هو الحمدلله! کېدای شي دا ټول د هغه لپاره وو چې زه او ته يوځای شو. زهرا سر د انس اوږه کې کينود او دواړو وخنډل.»

انس ادامه ورکړه: «ما دا فکر کاوه چې دا لس ورځې زه د نړۍ نه بهر يم، په بله نړۍ کې گرځم. هر څه ډېر جالب وو، خو يوه لويه گټه مې وکړه، هغه دا چې ته مې پيدا کړې او د ژوند لويه لاسته راوړنه مې ترلاسه کړه، ته پوهيرې ژوند د يو روان بايسکل په څير دي که چيرې تا حرکت پريښود نو بيا حتماً لويږي او خوږيږي خو که چيرې تا حرکت کاوه تر منزل له رسيږي او سالم به ځي،

ستا ياد دي چې ډول ډول ستونزو سره مخ سوو مگر که چيرې موږ همت د لاسه ورکړي وايي نو موږ به خامخا د نورو په څير د ژوند سره مخه ښه کول.»

الوتکه څو ساعتونه وروسته کابل هوایي ډگر ته ورسیده. کله چې دوی له الوتکې ښکته شول، ډېر کسان د گلانو سره ولاړ وو. ځینې د زهرا خپلوان وو، ځینې د جمیل کورنۍ، او ځینې د انس د دفتر کارکوونکي.

ټولو یو بل غږ کي ونيول شول، مبارکي یې ورکړه چې ژوندۍ دي او سلامت خپل هېواد ته راستنېدل.

انس نصیب ته وویل: «هلکه، زما نمبر واخله، موږ به بیا ستا کور ته درځو.»

نصیب پوښتنه وکړه: «سمه ده، خو د څه لپاره؟»

جمیل وخنډل او ویې ویل: «لېونیې د مرکې او د انجلې د غوښتلو لپاره درځي. نور بیا زهرا باید د انس ښځه شي.»

ټولو وځندل او په خوشحالي کورونو ته لاړل.

څو ورځې وروسته، زهرا او انس يو له بل سره واده وکړ او رسمي يې نکاح وکړ. دواړه يو بل ته خاوند او ښځه شول خو په دې واده کې ترټولو ډيره نڅا جميل وکړل او جميل رښتيا هم د انس تر ټولو ښه ملګري وو. انس خپلې هيلې او مينې ته يې په رښتيني عقیده او ميرانه ورسيدل، نه په زحمت، بلکې په صداقت او محبت.

❖ پای.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library